

1. évf. 42. sz.
Bucarestben 25 lei)

Cenzurat : Prefectura județului Zimis-Zorontal
Ara : 20 lei, 3 ckor., 8 dinăr, 2 lira, 40 Groschen

KAVIAR

A modern ember kulturájával, haladással, művészettel és a modern élet problémáival foglalkozó hetilap

Barcelone

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kulturember legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Lapunk nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Perfekt

a legjobb polaskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pudert és szepítővizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárban Timisoara, Mehala

(villamosmegálló.)

Gummi bélyegzők, rézbélyegzők, dombornyomású névjegyek és festékpárnák, monogrammok, címerek vésése művészi kivitelben gyorsan és pontosan

»Perfect«

bélyegzőgyár és domborműnyomda.

Gyár: A r a d

Fiók: Timisoara, Belváros, Szt Györgytér

A RÓKA

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Brada Jaroslav

Timişara, Gyárvaros, Fő utca 10.

Fuvós és vonó-
hangszerek gyár-
tása. — Javítások
gyorsan, ponto-
san, olcsón! Hu-
rok, szájharmo-
nikák, okarinák,
gyanta és az ősz-
szes alkafrészek
állandóan raktáron.

Cehoszlovákiai

olvasóink figyelmébe:

Ha lapunkat nem kapja meg helyben, fizessen elő negyed-
évre és a kiadóhivatal a lapot
minden héten pontosan meg-
küldi.

Előfizetési ár negyedévre 60,
félévre 110 korona. Előfize-
tések legcélszerűbb postán a

Leszámitoló és Közgazdasági Bank, r. t. fiókjánál, Kosice

lapunk ott levő folyószámlá-
jára küldeni. Mihelyt a pénzt
a bank átvette, a lapot nyom-
ban megindítjuk.

Egy évi előfizetés 220 ko-
rona helyett csak 185 korona

Eladó

„Sexuelle Verrirungen
des Menschen und der
Natur“, Dr. Georg Back berlini
tanár nagy sikert aratott munkája.
A könyv két kötetből áll. 966 ol-
dalon, több mint száz darab kép-
pel és magverázó illusztrációval.
A két kötet ára angol vászonkö-
tésben 1200 lei. — Orvosoknak és
magánkönyvtárak számára kiváló-
an alkalmas. Utánvételt küldi a
kiadóhivatal

Asszonyok kincse!

Az általános közkezdveltségnek
örvendő Dr. Szentpétery Lajosné-
féle „Szakácskönyv“ harmadik
bővített kiadása új átdolgozásban,
800 kipróbált recepttel és igen sok
illusztrációval most jelent meg. E
„Szakácskönyv“ minden háztartás-
ban nélkülözhetetlen. Fialat házi-
asszonyok, gazdasszonyok és sza-
kácsnők helyes utmutatója ez a
könyv a konyhaművészet minden
ágában. Tartalmazza a levesek,
sültek, főzelékek, tészták, krémek,
fagyaltok és minden ételneműek
gazdaságos, külön és könnyű el-
készítési módját. Zöldségfélék, be-
főlték eltartási és befőzési módját
is. Kapható minden könyvkeres-
kedésben és Tordán a kiadónál:
Füssy József könyvkereskedésében.

Gyönyörű képek!

Nagyszerű pillanattfelvételek!

Kérjen díjtalan árjegyzéket.
Válaszportó csatolandó, kül-
földről megfelelő valuta.

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét
lev. lapon a kiadóhivatalal közli. Új könyv,
fénykép és más ily dolgok megjelenésekor
(amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal min-
den gyűjtőt értesít.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Utánvétellel semmit nem küldünk. Aki
kiadóhivatalunktól bármit rendel, az a
pénzt megfelelő portó kíséretében küldje
be előre és a kiadóhivatal a megrendelést
még aznap elintézi.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timișoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Fröbl (Uri-utca) 14

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira

Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucarestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
40 gar.; 2 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Sirni és csókolni

Eredeti kézirat. Irta: Pék Dezső

Livia egy pillanatig haboz-
va hallgatott és látta a férfi
fehér ujjainak vibrálását a
karosszék támláján.

— Beszélj, beszélj már...
— könyörögtek ezek az uj-
jak és a nő homloka meg-
hajolt az égő, sürgető, pa-
rancsoló férfitekintet előtt.
Egy pillanatnyi nagy, lélek-
zetvi visszafogó csönd támadt,
de azután halkan beszélni
kezdett. Csak egy szót mon-
dott.

— Igen...

Ugy hangzottak belé ezek
a hangok a csöndbe, mint
az ünnepi harangszó kará-
csony néma, szent éjjelére.
A szívük szinte egy ritmusra
vert és a csend, a hallgatás
most mint egy puha fátyol
fogta körül őket. Livia hal-
vány kis keble mintha meg-
nőtt volna, két halvány bim-
bó finom körvonala ütött át
a könnyű ruhán, mely csó-
kolva tapadt pompás testére.

A következő pillanatban a
férfi már egészen mellette
állt.

— Hiszen tudtam, tudtam,
hogy lelkes, nagy szívedet
ugy fogom a kezemben, mint

egy kis madarat... tudtam,
de hallani akartam, hallani...

A nő meg akart hátrálni
előle, de az erős karok ak-
kor már ott voltak a dereka
körül és a két kéz felnyult
a fejéhez, megfogta, előre-
hajította, maga felé és a szót,
ami az ajkára akart törni,
betapasztotta a régen-régen
nem érzett varázs, az orvul,
részen rátámadó csók, ami
alatt most ijedten és boldo-
gan vergődött, míg lassan-
lassan elveszítette akarátát
és csukott szemeiből kibugy-
gyantak a könnyek.

— Sirsz? Akarom is, hogy
sirj. A bánat, a szenvedések
láncolnak majd hozzám iga-
zán... Sirsz? Félsz, hogy
most hatalmamba adtad ma-
gad nekem? Ne, ne sirj, hisz
már ugyis az enyém voltál...
Már régen... Te nem tud-
tad, de annál jobban, annál
erősebben, annál biztosab-
ban én...

Többet nem szólt.

Megint rátette ajkát az aj-
kára és hagyta, hogy hull-
janak a könnyei, nagy, me-
leg csöppek, a csókok közé,
hogy megnedvesítsék arcát

és beharmatozzák a vágynak
első virágait, melyeket ajkára
forrasztott. És amikor fölérez-
tek az első kábulatból és
kissé sápadtan és reszketve
megálltak egymás előtt, a
férfi lehajolt hozzá és meg-
csókolta a kezét.

— Ne haragudjon, hogy
sirt és ne haragudjon, hogy
megcsókoltam... Most leg-
feljebb már asszony, igazi
asszony, mert tudja, mit je-
lent ez: asszony? Sirni és
csókolni. Csak ennyit... de
nem-e ez minden?

Livia borzongva ismételte:

— Sirni és csókolni...

A selyemruha alól előgöm-
bolygó feszes térdei halkan
összeremegtek, teste kigyózva
vonaglott meg és olyan resz-
ketés rázta meg, mintha hi-
deg dideregtetné. Szemeiben
félős, ijedt láng vibrált, mez-
telen karjai, mintha védelmet
keresne, akarna, maga elé
emelkedtek és pihegő keblei
fölé terjesztette kis, gyöngé-
tenyerét.

A férfi sokáig nézte őt,
mérhetetlen gyönyörűséggel
tekintetében és lázadozó vá-
gyakkal testében - lelkében.

Sokáig nézte őt és soha nem látta ilyen szépnek, mint ebben a pillanatban. Friss idomai valósággal előre duzzadtak a könnyü ruhából és az érdekes, fiatal arc, a nagy szemek, melyeknek szögletében még ott csillogott az előbbi könnyek egy pár késői gyémántszepe, a finom, ovális áll, a félig megnyíló ajkak csupa beszédesség voltak és élet.

A férfi sokáig nézte őt, azután ismét a karjaiba kapta. A karjaiba kapta és fölemelte. Ujjongva. Fölemelte, föllökte a magasba, azután megint leeresztette magához, szorosan magához és vitte.

Az asszony lázadózva vergődött karjai között.

— Mit csinál, jaj, mit csinál...

De az csak mosolygott, különös, néma, boldog mosollyal és odaajtette az ágyra. Odaajtette és kibontotta a ruháját. A könnyü selyem megnyílt és vakítva bukott elő belőle két meztelen válla, a nyaka.

— Mit csinál, jaj mit csinál, — lázongott az asszony, de nem volt ereje védekezni. Elkábultva, lihegve, fuldokolva, rémülten látta, hogy hámozza le combjairól a nadrágját, hogy csusztatja le vállain az inge pántjait, hogy bukik ki alóla a maga hamvas és szűz meztelenségében a melle, erős, ruganyos, keménybimbós melle és csak akkor jajdult fel ismét rémesen, kétségbeesetten, amikor teljesen meztelenül feküdt ott az ágyon, a férfi átkarolta, magához szoritotta és föléje hajolt.

— Mit akar... ne... mit mit akar velem...

Ijedt szemeiből könnyek buktak elő és egész testét megrázta a görcsös zokogás.

A férfi rávetette magát vo nagló testére és hosszú, vad csókban forrt rá az ajkára. Hosszu és szédületes volt ez a csók. Ájultan bontakozott ki belőle, levetette magát az ágy mellé és remegve, bűnbánó alázattal csókolta meg a gyöngé, puha, asszonyosan hófehér kezeket.

.....

Ninocska

— Irta: Avercsenko. — Eredeti fordítás —

1.

Miskin, az öreg hivatalfőnök szobájába kérette Ninocskát, a gépiró kisasszonyt és két irásnak a letisztázásával bizta őt meg. Amikor átadta az ivateket, figyelmesen a leány arcába nézett és jól szemügyre vette. Középtermetű, telt keblű, fiatal leány állt előtte. Csinos, bágyadtan-fehér arca nyugodt volt, csak szemében villogott fel olykor-olykor valami kékes tűz.

Miskin közelebb lépett hozzá és így szólt:

— Tehát ezt lesz szíves elvégezni... remélem nem fárasztom ezzel a munkával?...

— Ugyan... hiszen azért kapom a fizetésemet!

— Persze, persze... a fizetését... igen... és mondja, nem erőlteti meg a gépirás a mellét? Milyen szomorú lenne, ha ez a szép mell fájna...

— Nem fáj a mellem.

— Nem? Szép, szép... és nem fázik?...

— Miért fáznék?

— A blúza olyan vékony és átlátszó... még a karja is keresztül fehérlik rajta... Egyébként szép kar. Mondja csak, izmos is?

— Ne nyúljon a karomhoz!

— Kedvesem... csak egy pillanatra... várjon egy kicsit... hát miért tépi ki magát? Hiszen csak... azt az átlátszó ujjat akartam...

— Eresszen el! Fáj! De mire mer vetemedni?... Szemtelen!

— Ninocska kiszabadította magát az öreg száraz, reszkető kezeiből és kimenekült a közös munkaterembe. Haja össze volt borzolva és jobb karja a könyöke felett ugyancsak fájt.

— A nyomorult, — mondta félig sirva — ezt nem felejttem el

— Hogy mit akarok? Semmit... Csak hogy beteljesedjen a sorsa, az örök asszonyors, hogy eljöjjön magáért is, hogy tudja maga is, mi az asszonynak lenni... Mert nem is tudja, milyen csodálatos, milyen színes és milyen gyönyörű ez a sors: sirni és csókolni...

neked!...

Az írógégre ráborította a fedelet és rögtön ott hagyta a hivatal. Egyenesen az ügyvédhez ment.

2.

Jazicsnikov, az ügyvéd azonnal fogadta és nagy figyelemmel hallgatta végig.

— Ez igazán szemtelenség! És még ráadásul a fickó még vén is! És mit akar most tenni — kérdezte tőle barátságosan.

— Nem lehet esetleg Szibériába küldeni? — kérdezte Ninocska.

— Szibériába? Nem, azt nem lehet, de felelőségre lehet vonni!

— Akkor nagyon kérem, tegye meg.

— Vannak tanui?

— Én vagyok a tanu.

— Nem, ön a panaszos, de ha nincsenek tanui, esetleg nem látszanak az erőszak nyomai?

— Persze, hogy láthatók, egészen biztosan kékfoltos a karom!

Az ügyvéd elmerengve nézett Ninocska telt keblére, piros ajkára és rózsás arcára, melyen egy könnycsepp ragyogott.

— Mutassa meg a karját! — mondta végül.

— Itt a blúz alatt...

— A blúzat le kell vetnie!

— Minek? Hiszen ön nem orvos, hanem ügyvéd? — csodálkozott Ninocska.

— Az mindegy. Az orvos és az ügyvéd munkája annyira rokon egymással, hogy nagyon gyakran nem is lehet őket megkülönböztetni. Tudja-e mi az az alibi?

— Nem, nem tudom!

— No látja! Hogy a bűntény ma történtét konstatálhassam, ahhoz mindenekelőtt meg kell vizsgáljam az ön alibijét. Vesse le a blúzat...

Ninocska arcát biboros pirosság borította el, sóhajtott egyet és ügyetlenül fogott hozzá a lenge szövet kikapcsolásához és habozva, szégyenkezve csuszta le válláról. Az ügyvéd segített neki. Mikor rózsás, kemény karjai könyöke felett lévő gödröskével előtűnt, az ügyvéd a váll halovány alaplán pirosló foltot megérintette kezével és udvariasan így szólt.

— Bocsánat, a megsérült helyet pontosan meg kell vizsgálnom... emelje fel a karját. Mi ez?

— Ne nyuljon hozzám — kiáltott föl Ninocska egész testében megremegve... — mit merészel?

Gyorsan a blúza után nyult.

— De miért sértődött meg, hiszen még meg kell állapítanom, hogy nincs e semmiségi ok?

— Maga szemtelen — szakította félbe Ninocska és dühösen becsapta maga után az ajtót, kirohant az uccára — persze, persze... miért is jöttem hozzá, orvoshoz kellett volna mennem, igen és még most sem késő...

3.

Dulyágo doktor szelíd, öregedő ur volt. Meleg részvétellel hallgatta Ninocska élményeit és szidta a főnököt, az ügyvédet, majd így szólt:

— Vetközzön le.

Ninocska levetette a bluzát, de a doktor hivatását jellemző gesztussal dörzsölte egymásba kezeit.

— Vetközzön le kérem egészen.

— Miért egészen? — kérdezte Ninocska, miközben elpirult — a karomat fogta meg, azt fogom megmutatni.

Az orvos figyelmesen nézte a lány alakját, tejfehér nyakát és vállát vonva jegyezte meg:

— Mégis kérem, vetközzön le egészen... retrospektív pillantást kell önre vetnem... engedje meg, hogy segítsek...

— Lehajolt Ninocskához és rövidlátó szemmel, vizsgáló tekintettel nézegette, de Ninocska egy pillanat múlva leütötte a pápaszemét az orráról úgy, hogy a doktor nem hogy retrospektív, de még rendes tekintetet sem tudott rá vetni egy ideig.

— Jaj, eresszen el... Istenem, milyen gazemberek ezek a férfiak.

4.

Ninocska elszánt dühvel kereste fel Gromovot, az újágrót, aki becsületes, megvesztegethetetlen férfi hírében állott és tudta, hogy lapában mindig szigorúan ostoroz minden igazságtalanságot és jogtalanságot. Az újágró eleinte

nem valami barátságosan fogadta, de kalandjainak története meghatalta.

— Haha — nevetett keserűen — íme, ilyenek legjobbjaink, az elnyomottak és üldözöttek védői, akik tekintélyükbe burkolózva és az igazság álarca alatt folytatják becsstelen üzelmeiket... Barbárok, akikről az első összeütközésükkor leválnak a kulturrongyok és kiűt belőlük a nyers, a durva erő... haha... rátok ismerem...

— Vessm le a bluzom? — kérdezte Ninocska félénken.

— A bluzát? Minek a bluzát? Különbben le is vetheti... valóban érdekes... hm... szemügyre venni a kulturának ezeket a nyomait...

Mikor Gromov megpillantotta Ninocska meztelen vállát és karját, hunyorgatott a szemeivel és a fejét rázta.

— Istenem... ilyen brutális... látni is rossz, rejtse, takarja el... azaz, várjon csak egy kicsit... de milyen illata van és ha a karját... igen, mi lenne, ha itt a könyökénél lévő gödröskében megcsókolnám, új, érdekes lelki emóció lenne számomra...

De Gromovnak nem volt alkalmja kiélvezni ezt az új és érdekes emóciót, mert Ninocska ellökve őt magától, gyorsan felöltözött és távozott. És miközben hazafelé ment, egyre csak ezt hajtogalta: óh milyen csirkefogók ezek a férfiak, milyen gazemberek...

5.

Este otthon ült Ninocska és sirt.

Végre erős vágy szállta meg, hogy valaki mással is megossza baját, átöltözött hát és átment szomszédjához, Sneumonovhoz, a diákhoz, aki az állattan tudományába volt most is belemélyedve, de mosolyogva kapta föl fejét és megrázva sörényét, így szólt:

— Üdvözlöm Ninocska, parancsoljon egy teát, közben addig bevégezem ezt a fejezetet.

— Sneumonov, ma megsértettek, — kezdte Ninocska bánatosan a beszédet és leült.

— Ki, hogy?...

— Egy ügyvéd, meg egy orvos... Csuf, aljas, öreg emberek...

— És hogyan?

— Az egyik megcsipte a karomat, hogy még most is kék folt van a helyén és szemtelenkedtek...

— Ugy? — mondta a diák és tovább lapozott könyvében — ez nem szép!

— A karom borzasztóan fáj — jegyezte még meg Ninocska siránkozva...

— Nagyon sajnálom... de igyék teát...

Ninocska mélabusan mosolygott.

— Bizonyára ön is meg akarja nézni a karomat — mondta azután.

— Miért nézném meg? — kérdezte mosolyogva a diák — elhiszem én így is, ha mondja...

Ninocska teát ivott. Sneumonov csak olvasott tovább.

— Még most is sajnó... — panaszkodott Ninocska — mit gondol, tegyek rá hideg borogatást?...

— Igazán nem tudom.

— Tudja mit, megmutatom, hiszen maga nem olyan, mint a többiek, hiszek magának...

Sneumonov a vállát vont.

— Miért fárasztanám? Ha medikus volnék, segítenék magán, de így... tudja, hogy zoológus vagyok.

Ninocska az ajkába harapott és miközben felállt, makacsul ismételte:

— Mégis szeretném, ha megnézné...

— Hát nem bánom... így... igen, köszönöm, nem kell följebb... tényleg, egy kis kék folt... de nem sokára el fog mulni, csekélység...

Sajnálkozva megrázta még egyszer fejét és újból odaült a könyv elé. Ninocska némán állt mellette, fejét lehajította, meztelen válla bágyadtan világított a szegényes lámpa fényében.

— Vegye föl a bluzát, mert itt bizony átkozott hideg van...

Ninocska szíve összeszorult.

— A lábamat is megcsipte, itt a térdem alatt... — mondta végre.

A diák csóválta a fejét, de tekintetét nem vette le a könyvről.

— Micsoda szörnyeteg!...

Ninocska összeszorította a fogát, fel akarta emelni a szoknyáját:

— Megmutassam?...

De a diák barátságosan rászólt:

— Ugyan minek, hiszen le kellene engednie a harisnyáját is és még meghülne... és hitemre mondom, még csak nem is könyitok az orvosi tudományhoz... inkább igyék már egy csésze teát...

Újból elmerült könyvében. Ninocska még ült mellette egy ideig, azután sóhajtott egyet és fölemelkedett.

— Megyek... fecsegésemmel zavarom munkájában.

— De nem, igazán nem... — mondta a diák, miközben bucsuzóul erősen megszorította a lány gyöngye kezét.

Ninocska lecsüggesztett fejjel ment vissza a szobájába, leült az ágyára és ujra felsóhajtott.

Oh, milyen gazemberek ezek a férfiak, ahány csak van!... R. A.

Amikor a hus kiabál

— Eredeti kézirat. —

Pierre de Chateaufort aranyrámás velencei tükre előtt állt és azt vizsgálta, vajon elég varázsló-e a különbség nyakkendőjének feketesége és ingmelle fehérsége között. A tükör abból a jó időből való volt, amikor még Pierre urnak atyai öröksége elverésén kívül más gondja nem volt és amikor még a chateauforti kastély pompás darabjaiból került ki legénylakásának butorzata. De a régi hat helyiségből álló lakosztály ma már egy két szobából álló sablonos garszon lakássá alacsonyult, melyben, mint a tradíció megkívánja, ott volt a ruganyos, viharedzett divány, üres virágvázak, melyek kábitó, szerelmes illatú virágokkal telnek meg, ha egy új hódítás, friss hus jelenti be magát öttől-hétig.

Tehát Pierre ur tükre előtt áll zsebregdelt kézzel, de már rég elfelejtett a nyakkendő és az ingmell közötti színproblémán gondolkodni. Tekintete üresen meredt a tükörbe, keresztül néz saját tükrképén és visszaidézni próbálja mindazokat a jeleneteket, melyeknek ez az aranyrámás üvegdarab tanúja volt. Látja újra a fetrengő, ájult tekintetű női testeket, melyeknek kipróbáltságát ő annyiszor megcsodálta és eszébe jut egy valahol régen olvasott mondat: A Nő épp úgy képviseli az Anyag győzelmét a Szellemen, mint ahogy a Férfi a Szellemnek az Erkölc felett való győzelmét reprezentálja. Vajon hány női test feküdt ezen a pamlagon, legyen az hosszú szerelmi csatákban kipróbált asszonyi test, vagy félénk, szűz, törekeny alakja, aki egész multját, fehér leányszobájának összes álmait hagyta ezen az öreg pamlagon. Kint a Champs Élyséesen robog az Élet; a színházakba, mulatóhelyekre gördülő autók százainak köpét veti vissza a finom párisi esőben tükörre csiszolódott aszfalt. Pierre nagy filozofus volt világlátésében, de mindig rózsásfényben látta a világot és most történt meg vele először, hogy a történeteket pesszimista oldalukról fogta fel. Erre különösen két oka volt. Az egyik az, hogy egy centimes-ja sem volt a zsebében és ő, aki mindig könnyű

sikerekhez volt szokva, napok óta nélkülözte a női húst, a Nőt. A másik tény pedig az, hogy legjobb barátja, Levallois tegnap egy olyan pártit tanácsolt neki, mely örökre kihuzná a sárból és — legalább egy időre — folytathatná a vigéletet. Egy hadigazdag leányáról volna szó, akinek hiányos szépsége mellett két jó milliója és gazdag papája van és, aki hajlandó volna mindezeket átengedni egy jó névért. Barátja szügerálására Pierre hajlandóságot mutatott a bemutatkozásra, mely ma este 9 órakor volt kilüzve és amely egy, az ő tiszteletére rendezett estély keretében kellett megtörténjen. Pierre lassan kabátja után nyult és a tükre elé állt, hogy szokott hiuságával megegyezően megvizsgálja magát. Belemert a tükörbe és éppen elhatározta, hogy többet nem fog filozofálni, mikor látta, hogy háta megett lassan kinyílik az ajtó és azt is észrevette, hogy női kéz tartja a kilincset és hogy egy nő lába lépi át a küszöböt, de úgy tett, mintha nem vett volna észre semmit. Villámként cikázott át agyán, hogy ez nem lehet más, mint az új szobaleány, akit csak ma délután fogadott fel a gazdasszonya. A nő belépett és Pierre a formás test láttára szeretett volna valahogy nem uralkodni tudni magán. A leány üdvözlésére rövid, fojtott hangon kiejtett, „Bon jour”-val felelt, majd elfordulva a tükrötől, a lehető legközbösebb hangon tett jelentéktelen fontosságú kérdéssel a következőkben esetelhető párbeszédet indított meg:

Pierre: Maga az új szobaleány?

A leány: Igen uram.

Pierre (rövid szünet után): Hogy hívják?

A leány: Paulette a nevem uram.

Pierre (mindinkább felhevülten): Ne urazzon. Idegesít vele.

A leány (bizalmasabban, minden szót megnyomva): Pedig nem akarnám Pierre ur.

Pierre (félíg öntudatlanul közelebb lép a leányhoz): Paulette chérie, maga szép és nagyon... tetszik nekem és ..

De már tovább nem tudja folytatni. Agyát elöntötte a vér, felölelte egyetlen mozdulatát a leányt

és nem törődve annak rémült te kintetével, ösztönszerű kipróbáltsággal vitte zsákmányát a divány felé. A kis szobában heves, rövid küzdelen indult meg. A küzdés zaja mind halkabbá válik. A vén pamlag fájdalmasan nyög föl egy rádobott test sulya alatt. Valami olyan zaj hallatszik, amit eltépett vászon okoz, majd pár pillanatnyi csönd és azután fájdalmas asszonyi sikoly tépi el a csönd fátylát, melyet a szürkület borított a kis szobára. Pierre soha nem tapasztalt erőt, kielégíthetetlen vad vágyat érez, úgy érzi, hogy ilyen nőt még nem ölelt, mintha az, ami alatta vonaglik nem egy test volna, hanem egy furcsa, forró massa, mely behatol orrán, száján az ő fiatal testébe. Vad kéjjel harapja, tépi a leány ajkát, aki úgy hörgő, mintha az élvezettől utolsó lehetét akarná kiadni. A krízis is eljön, a nő olyan görcsökben dobja magát, mintha szabadulni akarna, pedig még jobban befurja magát a férfi testébe. A divány utolsó nyöszörgéseivel festi alá a harcot, melyhez hasonlóan soha része nem volt. Pierre fölésmel és lerugja magát a lányról. A szürkületet az éj sötétsége váltotta fel. Pierre félhangon kérdezi saját magától: „Vajon hány óra lehet?” Egy távoli toronyóra megadja rá a feleletet. Kilencet üt. Ha most rendbe szedi magát és egy kicsit siet még nem késne el nagyon a találkozóról. És ekkor Pierreban újra megszólalt a filozófus:

„Oly vagyok most, mint egy éhező. Itt száraz kenyeret nyujtának nekem, de tíz lépéssel tovább már jó meleg levest kapnék és én a kenyér után nyulok”. Majd ránézve a diványon elnyúló leányra, aki félíg nyitott szájával, az egyik földre lógó lábával és a csatában festőileg lemeztelenített testével még kíváncsiabb, mint azelőtt, hozzáteszi: „...a fő az, hogy ez a száraz kenyérünk legyen meg mindig”. És megint a leányra vetette magát.

„Paris”

Körülírva.

— Majszter ur kérem, — szól a Miska gyerek, — a majszterné ténsasszony képzelődik.

— Hát mán ugyan mi a fenéért képzelődne? — kérdi a mester.

— Csak azért, mert azt képzelem, hogy ebédet adott nekem, pedig csak épen, hogy megmutatta.

Egy hétig asszony

— Eredeti kézirat. —

— Pék Dezsőnek, lapunk illusztris munkatársának kedves, hangulatos novellája, amely öt egyenlő folytatásban jelenik meg lapunk hasábjain. —

(4. Folytatás.)

Maga sem tudta miért, de ennél a válasznál ismét elpirult. Mélyen visszahajolt a kézimunkájára és sietve dolgozott tovább, nehogy sőgora észre vegye zavarát. A férfi azonban egy pillanatra sem vette le szemeit a lányról. Vágyakozó tekintettel simogatta körül leányos, izgató formáit és amikor észrevette, hogy a leány térdei között az asztal alatt egy kis résen kilátszik meztelen combjának egy darabja és a harasnyakölők halványkék selyme ráfut egy csipkés, hófehér kis bugyira, nem is beszélt tovább, csak nézett. Mohó, szomjas tekintete szinte itta az intim látnivalókat és valami különös fojtogatás szaladt hirtelen a torkaig.

Az ajtón kopogtak.

Mari volt, jött megkérdezni, hogy van-e még valamire szükségük?

— Nem, nem, feküdjek csak le — válaszolt neki Elza, miután kérdő tekintetere a férfi is nemet intett. A leány kiment és utána egy negyedórával Elza is föl-emelkedett az asztal mellől, összerakta kézimunkáját és kezét nyújtott sógorának, aki közben fölkel a pamlagraól.

Dr. Lenken hosszasan a magáéban tartotta a leány puha kezét.

— Fáradt vagy, ugye... — azután megkérdezte? — mondd, nem félsz egyedül?

A kérdés önfedten csuszott ki a férfi száján, talán csak azért, hogy a beszéd fonálát tovább szövhessen, hogy ne kelljen elengedni kezeiből azt a puha kis kezét, hogy tovább nézhessen azokba az ijedten és fátyolosan vibráló szemekbe.

— Kitől félnék? — kérdezte halkan.

— Hát... hát csak úgy kérdeztem... fiatal lányok ha egyedül vannak, félni szoktak... sőt sokszor még akkor is, ha csak egy

férfi van mellettük, sőt akkor még jobban...

A férfi lassan, szótagolva beszélt, de csak félig-meddig hallották a szavakat, fogták föl azoknak az értelmét, mindkettőjük gondolata az egymásba kulcsolódott kezek körül járt.

Dr. Lenken az első percek után ujjongó csodálkozással látta, hogy a szemérmes leány nem vonja ki kezeit az övéből, szinte önfedten simul hozzá és durcás kis keble ideges pihegéssel feszíti mind duzzadtabbra és duzzadtabbra a könnyű házi ruhát, melyek áttetsző szövetén, a gömbölyűségek izgató ormán két erős pont jelent meg.

Elza lehunyta a szemeit. Ugy érezte, hogy a férfi kezéből új, erős, névtelen érzés ömlik át egész testén és villamos áramként járja át. De hirtelen, mintha mély álomból ébredt volna, felriadt ebből a bágyasztó érzésből, kirántotta a kezeit a férfiéből és mielőtt az magához tért és megakadályozhatta volna, minden köszönő szó nélkül kiszaladt a félig nyitott ajtón és bemenekült a szobájába.

Gyorsan magára zárta az ajtót, úgy ruhástól végigdőlt az ágyon, tüzelő arcát a párnák közé szorította és sokáig maradt ott úgy, hallgatva vére lázas lüktetését, agya forró zakatolását. Egész testét hatalmába kerítette valamilyen csilapulni nem akaró borzongás és mintha mámoros volna, úgy vetkőzött le dideregve és hiába tarkarta be magát a nehéz selyempaplannal, hiába bujt az ágynak legmélyére, didergése nem akart szűnni.

A szívére mintha valami nehezedett volna, hol nehezen, hol lassan, hol ismét könnyen, vidáman vert. Különös, névtelen gondolatok keresztezték egymást fejében, tekintete a könyvben látott képeket látta ismét maga előtt, majd a fürdőző nimphát, majd a

haldokló gladiátort látta, hirtelen ismét dr. Lenkent érezte maga mellett állni és haját, karját, egész testét végigsimogatni.

Sokáig feküdt így ébren álmodozva, amikor hallotta, hogy a férfi kilépett az ebédlőből, végighaladt a folyosón és belépett a hálószobába. Felemelkedett és úgy hallgatódzott, várt, miért, mire, mit, maga sem tudta. Arra gondolt talán, hogy a férfi most alig tíz lépésnyire, vetkőzik és lefekszik...? Mert hirtelen mintegy saját magát rajtakapva, szégyenkezve borult vissza az ágyra és vérvörös arcát a párnákba temelve, sokáig hánykolódott még vágyak, gondok között.

A nyugodt, tiszta leányálmoknak örökre vége volt.

9.

— Ma délután mindnyájan meglátogatjuk Angelát — ezzel a hírrel jött haza másnap dr. Lenken az irodájából.

— Telefonon ismét érdeklődtem. A körülményekhez képest állandóan nagyon jól érzi magát — jelentette, majd így folytatta: — mindnyájan meglátogathatjuk s tekintve, hogy délután már ugy se megyek be az irodába, csinálunk egy görbe napot, rendezünk egy nagy sétát.

Klárka tapsolt örömeiben és Elza hálás tekintettel nézett sógorára, mert tudta jól, ő érte történik minden, hogy egy kicsit szabadon körülnézhesen a nagyvilágban.

Ebéd után azután el is indultak.

A körüti villamoson mentek a klinikáig, ahol dr. Lenken a várószobában hagyta őket, hogy a tanárt megkeresse. Elza már volt itt és most is a sarokba ment az ujságokkal teli asztalokhoz. Klárkát maga mellé ültetve, egy képes ujságot adott kezei közé. A kicsike nagyon elámult a különböző furcsa és tarka képeken, a fiatal lány pedig ezalatt a multkor lapozott diszművet kereste meg, fölütötte és csakhamar megállt egy lapon, egy kép előtt.

A haldokló gladiátor volt.

Nézte.

Valami úgy hajtoitta, kényszerítette, hogy formákat lásson. És egész leplezetlenül, titkos vágyakkal, mohó érdeklődéssel nézte a meztelen férfi különös és sokat elképzelt idomat. Igaz, még vala-

mennyire szégyelte ezért magát önmaga előtt, mert azzal mentette magát, hogy hiszen amit néz, az műremek és művészet.

Jó negyedóra múlva jött vissza dr. Lenken. Szerencsére csak az ajtóban állt meg és intett nekik, így nem láthatta, mi volt a kezében. Becsapta hát a diszmvét, kezén fogta Klárikát és nem sokára ott állt a nővére betegágya előtt.

A nővérek szívélyesen üdvözölték egymást és különösen Angela öröme volt leírhatatlan, igaz, alig tudták magukat kibeszélni, az engedélyezett látogatási idő még nagyon rövid volt.

A főszemély azonban mégis a kis Klárika volt, aki a párnák közé temette kis szöke fejét a mama arca mellé és a legszivesebben ott maradt volna, de a nővér megjelent az ajtóban és kedvesen, de határozottan felszólította őket, hogy bucsuzzanak el és távozzanak, mert a tanár által megszabott és engedélyezett idő már rég eltelt.

A fiatal asszonynak neheze esett a bucsuzás, de uralkodott magán és mégegyszer lelkére kötve Ezának, hogy viselje gondját a kis Klárinak és a férjének, bucsút intett nekik a párnái közül.

A kis Klárika vált meg azonban a legnehezebben az anyjától, még kint az uccán is könnyesek voltak égszínké szemei, csak akkor csendesedett le és derült föl az arca, mikor az állatkertben, ahova hármasan mentek, meglátta a sok különböző állatot. Csillogó szemekkel nézegetett meg mindent és nem fogyott ki a sok kérdezősködésből, amik sokszor kényelmetlen helyzetbe hozták a vele levő nagyokat.

Sehogysen fért a fejébe, hova mászhatnak be a kenguru fiókák, hosszasan elnézte, hogy az egyik kis borju hogyan szopik anyja emlőjéből, megkérdezte, hogy a jegesmedve, amiért mindig a vízben van, úgy fiadzik-e, mint a többi állatok és amikor a tóba meglátta a gólyát, rendelt nála Klárikának egy fiutesivérkét, „Elza néni-“nek pedig egy kis Klárikát.

Elza kezénél fogva vezette a csacska szájút és hol bosszankodva, hol szégyenkezve, hol fülöpülve igyekezett elhallgattatni. Dr. Lenken azonban csak mosolygott

a jeleneten, sőt mindig sietett mindenféle kétértelműséggel megtoldani a kis Klárika szavait, mert nagyon tetszett neki Elza varára.

Az állatkertben tett körséta után egy asztalkához telepedve az állatkert nagy cukrászdájának széles teraszán uzsonnáztak és hallgatták a katonazenét, amely szünet nélkül huzta a legdivatosabb slágereket.

Dr. Lenken jóleső érzéssel látta, milyen buzgalommal tölt Elza a kis Klárinak és neki a csészéjébe kávé, majd tejet és végzi azokat az apróbb szolgálatokat, amelyet a rendes körülmények között a felesége szokott végezni.

— Te nagyon hamar betanulnál az asszonyi mesterségbe, sőt már is kifogástalan vagy... igaz, ez még nem minden — tette hozzá gonosz mosollyal és halkítva hangját, majd bűnbánó arcot csinálva, mert Elza hirtelen neheztelve nézett rá.

Nagyon természetesen a felszolgáló pincér is nagyságos asszonynak szölitotta őt és ilyenkor az ügyvéd mindig bizalmasan megsimogatta és hangosan mondott neki valamit.

— Anyukám, légy szíves egy cukrot... vagy még egy kis tejet kicsikém...

Elza maga is mosolygott az új helyzeten, csak egyszer jegyezte meg komoran.

— Mit szólna ehhez Angela, ha tudná?

— Örülne, hogy nem adjuk magunkat át a fölösleges aggodalomnak, hanem vigadunk és jól érezzük magunkat — válaszolt a sógor és ez teljesen megnyugtatta Elzát, mindketten átgondolták magukat a szokatlan új viszony gyönyörűségének.

Az őszi nap azonban hamar elmúlt, nemsokára sötétedni kezdett. Fölkerekedtek hát és az állatkert kapuja előtt az ügyvéd bérkocsit intett oda, hogy amint mondta, „örömet szerezzen vele Klárikának.“

Beszálltak.

Elsőnek Elza, aki a hátulsó ülésen helyezkedett el, azután az ügyvéd beemelte hozzá Klárikát, maga pedig sógornőjével szemben foglalt helyet.

A kocsi a lovak közé csapott és a kocsi csakhamar elindult a belváros felé.

Ma mintha gyorsabban alkonyodott volna, mint máskor.

Az eget elborító nehéz sötét-szürke felhők okozták ezt, künn az uccákon már gyújtogatták a gázlámpákat és a zárt kocsi belsőjében teljes homály uralkodott. Klárika a papa és a néni között állt és a kocsi ablakán kinézett az egyre forgalmasabbá váló uccák nyüzsgésébe. Elza a gyermeket tartva, kezét a kis vállon nyugtatta, dr. Lenken pedig amint kisleánya figyelmét különböző dolgokra felhívta, néha-néha gyöngéden surolta az Elza karját, kezeit.

Olykor-olykor rajta is felejtette pár pillanatig az övét, amíg azután Elza ügyesen, szintén valami ürüggyel ki nem vonta alóla a magáét.

Lábaik is gyakran érintkeztek.

Mimelték ugyan, mintha kerülni akarnák ezeket az érintkezéseket, de a kocsiban olyan kevés volt a hely és olyan szűken kellett ülniük, hogy még ha akarták volna, akkor sem kerülhetnék volna el egymást. És különösen, amikor a külvárosok hepe-hupás kövezetén dübörgött végig a kocsi, térdek minduntalan önmaguktól összeütődtek, úgy, hogy a végén egymáshoz simulva tartották őket, így keresve oltalmat a kocsi szinte kibíratatlan rázása ellen.

— Még pár perc és benn leszünk az aszfalton — nyugtatta meg az ügyvéd sablonos udvariassággal és közben megmagyarázhatatlan kejes érzés töltötte el, amint combjait lassan beljebb és beljebb fúrta a leányei között és érezte az ő combjainak meleg puhaságát, izgatott remegését, tehetetlen vergődését.

Elza behunyta a szemeit. Érezte mind erősebben és erősebben magához közelebb simulni a férfit és megdöbbsentette az első pillanatban, hogy ahelyett, hogy igyekezne menekülni előle, vágyik rá és jóleső melegséggel futja be egész testét-lelkét ez a merész, forró, előretörő, szerelmes közeledés.

Teljesen átadták magukat egymásnak, érintkező testük forró, érzéki lázban kapcsolta őket egybe. Remegve az izgatottságtól élvezték a pillanatok csodálatos gyönyörűségét és csak hallgatták annál is inkább, mert a kerékkakolatás miatt nem volt mód egymás mulattatására, tehát természetesnek és meg-

okoltnak látszott ez a hallgatás, csak Klárka fecsegése törte meg időnkint a csendet és a mély némaságot.

Különben otthon a mindennapi életben is egyre sűrűbbé, intenzívebbé és megszokottabbá váltak az érintkezések dr. Lenken és bájos sógornője között.

Maga a férfi intézte azt mindig úgy, hogy a lány minél többször abba a helyzetbe kerüljön, hogy a szemébe nézhessen közvetlen közelről, mert észrevette, mennyire hatással van ez rá. Majd alkalmakat keresett látszólag a legtermészetesebb és legártatlanabb, valójában azonban legravaszabb és kiszámítottabb módon, hogy kezét, vállát vagy nyakát megérinthesse vagy végigsimíthassa.

Sokszor kérte, hogy azt, vagy azt odahozhassa neki.

Természetesen, ilyenkor mindig úgy intézte a dolgot, hogy hozzáérhessen és ezek a pillanatnyi lopott gyönyörűségek edesebbek, izgatóbbak és veszedelmesebbek voltak mindennél.

Egy semleges harmadik észre sem vette volna, ezt a rejtett, lapangó játékot, ezt a hamu alatt parázsló, veszedelmes tüzet, ők maguk is mentegetni akarták egymást maguk előtt azzal, hogy ez csak a véletlen játéka és teljesen ártatlan, jelentégtelen évődés, de már nehezen tudták visszaparancsolni fölajzott vágyaikat a végső, nagy, veszedelmes kirobbanástól...

Mert ha bevallani nem is, de érezni már érezték, hogy az ártatlan játék mögött nagy, sőt veszedelem, mély, mindent elsőprőszenvedély rejtőzik, bujkál.

10.

Egyik korán reggel éppen az asztalnál ültek és Elza kávéval töltött a csészékbe. A fiatal lány ma különösen szép volt és az ügyvéd borzongással vegyes gyönyörűséggel nézte őt és szívtá be a belőle kiáramló buja illatot, amint mellette állt.

Ma nem magasnyaku ruhája volt rajta, hanem matrőz szoknya és egy áttetsző, könnyű blúz, amely most, hogy kissé lehajolt, előre csuszott, megvált a testtől és a férfi alatta meglátta két duzzadt és csodálatosan gömbölyű kis halmát. Csillogó szemekkel nézte a rózsaszínű dombokat, amelyek

mindegyikén egy kis vörös rózsabimbó fesledezett és amikor a lány elment mellőle és a blúz visszafeszült testére, önkéntelenül kiszaladt a száján a csodálkozás kifejezése.

— Szép melled van, Elza...

Később megbánta azt, amit mondott és látva kis sógornője neheztelő arcát, sietve próbálta azt kiengejsztelni.

— Haragszol?... Na igazán nem úgy mondtam, ahogy te gondold... csak komolyan mondom, hogy olyan tökéletes, olyan szép vagy...

Elza elfordította a fejét és szinte könyörögve kérte a férfit.

— Kérlek, ne beszélj többet erről.

— De ugye, Elza te nem haragszol?

— Nem...

Dr. Lenken kezébe vette a fiatal lány kezét. Kezébe vette, megsimogatta, megsókolta, majd magához vonta és atyáskodva veregette meg az arcát. Kezének érintésére a lány remegni kezdett és nyugtalanul szakította ki magát kezei közül.

— Meghül a kávé.

Pár napja az ügyvéd a délutánokat mind otthon töltötte és ezek voltak a legkedvesebbek, ilyenkor tényleg úgy érezte magát Elza, mint feleség és anya, amikor elkezdett hancurozni Klárikával. Ilyenkor kérdezte ki a férfi Klárikát, hogy mit csináltak délelőtt és ha Klárka elmesélte, hogy „Elza néni” ezért, vagy azért az illetlenségért, vagy ezért vagy azért a szófogadatlanságért megszidta, az ügyvéd ilyenkor megragadta az alkalmat, hogy a kislánnyal együtt hadat viseljen a „gonosz és szigorú néni” ellen.

És megkezdődött az a lálszatra annyira gyerekesen ártatlan vadászat az asztal és a szék körül, míg végül Elzának egyik sarokba kellett menekülnie, ami azt jelentette, hogy beismeri, hogy le van győzve.

A papa segített Klárikának ebben a hadjáratban és miközben minden kínálkozó alkalmat kihasználva arra, hogy a meztelen lánykarokat és a most már felt, aszszonyos kebleket is végigsimogassa.

Sokszor teljesen átfogta tenyerével a gömbölyű halmokat és

megmagyarázhatlan kényszer fogta el, amikor látta, hogy a lány szinte hisztérikus önkívületben vonaglik meg, érezte, hogy megkeményednek a bimbók.

Elza ilyenkor heves szédülést érzett, pár pillanatig még a lélegzete is elállt, szeméi előtt tüzes karikák táncoltak, azután összeszedte magát de nem szakította ki magát karjai közül, csak némán lefejtette magáról és szemrehányó, könyörgő, szerelmes tekintettel nézett rá.

Emellett mosolyogtak, Klárka lépten-nyomon hangosan fölkacagott, olyan boldogan és ártatlanul, hogy aki hallotta volna, örült volna ennyi meghitt, vidám boldogság hallatára.

Dr. Lenken azért megmaradt a figyelmes, gyöngéd férfinak, mindennap meglátogatta a feleségét és virágot vitt neki, de viszont azt is érezte, hogy minden érzékével és hihetetlen szenvedéllyel vágyik sógornőjére, Elzára, akit már teljesen meghódított alakított, kezei között tartott és ha ha úgy egy-egy pillanatra arra gondolt, vajon hogy is foghatja föl ezt a helyzetet a fiatal lány, hamar napirendre tért fölőtte. Ugyan mi kivetni valót találhatna ezen az ártatlan családias vonzalmán és bizonyára megérti, hogy neki szinte szüksége van erre a kis ártatlan *laison-ra*, a gondok nehéz idején. Így áltatta magát és csillapította le ágaskodni kezdő lelkiismeretét.

Elza pedig kénytelen volt bevallani saját magának, hogy ez a furcsa, ismeretlen lelkiállapot, melyben már napok óta van, a szerelem. Szerelmes volt sógorába és már nem is igyekezett küzdeni ez ellen az érzés ellen, egy percig sem gondolkodott azon, mennyire rettenetes és lehetetlen helyzet ez.

Szerelmes volt az első szerelem minden vadságával és vakságával.

(Folytatjuk.)

Ez a hely

a MIA Krém számára van fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárában, Timișoara-Fabric, kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

A MÉLYSÉG FELÉ

(Eredeti kézirat.)

Regény - Írta: Győry Endre

(Utánnnyomás tilos)

— Győry Endrének nagyszabású regénye a mai, modern társadalmi életből. — (9)

— Természetesen. Tehát: elmegyünk a Bazilikába, onnan a szigetre, ott megfürdünk, megebédelünk, azután egy taxiba vágjuk magunkat és kimegyünk a Hungária-uti pályára. Érdeklik a focibálmérkőzések? Ma nemzetközi mets van, a svédek vannak itt. Barnáéknak páholyuk van, már tegnap szölt, hogy ha akarok, jöj-
jek ki, szívesen lát. Mérkőzés után pedig szintén megyünk valahová, de ezt már a többiekkel együtt beszéljük meg. Nos, eddig meg van elégedve?

— Oh, nagyon...

A Bazilika óriási hajójában né-
mán állt meg Lenke. Régen nem volt templomban s most szinte jól esett neki, hogy ott van. Elfogódva állt a nyüzsgő tömegben, a temp-
lom hűvös levegője körülcirogatta egész testét, hallotta az orgona bugását, az oltáron vakítottak a gyertyaalaku körtékből összeállított csillárok és már ez is valamilyen régen nem érzett könnyűséggel töltötte el. Régen nem érezte magát ilyen jól. Egészen megtisztultnak érezte magát és ez az érzés olyan jó volt, hogy különös vidámság szállta meg és egész délelőtt olyan pajkos jókedve volt, hogy a komoly Olgát is magával ragadta.

Ezer tréfa között fürödtek meg és fürdő után kitűnő étvággyal ebédeltek. Sokat mulattak azon a sok hódoló pillantáson, amellyel a férfiak mindkettőjüket körülve-
ték és amikor taxijuk a szigetről ki-
kanyarodott a hidra, mosolyogva állapították meg, hogy legalább három gentleman vágta magát autóbá, hogy kövesse őket. A kör-
ut forгатagában azonban alább hagyott buzgalmuk és csakhamar mind eltűntek szemek elöl.

A Hungária-uti pályának már a közelébe is nehéz volt jutni a nagy emberáradattól. Az állóhelyek, a tribün, az összes páholyok mind zsúfolva voltak, sűrűn megrakva

emberfejekkel. Lenke, aki nem volt hozzászokva még az ilyen gigászi tumultusokhoz, megilletődéssel nézte az óriási tömeget és elfogódva követte az ökleivel erélyesen utat csináló Olgát, aki ugylátszik, már szokva volt az ilyesmihez, ottho-
nosan mozgott a helyek közötti labirintusokban s kezével egyszer csak az előttük lévő páholyok egyi-
kére mutatott.

— Nini, ott van Veress Barna, látom a szőke haját...

Csakugyan ő ült ott és élénken hadonászva beszélt valakinek.

Lenke odapillantott és hossza-
san megnézte azt a valakit, akivel az újságíró beszélt és aki háttal ült feléjük. Olyan ismerősnek tet-
szett, csak nem tudta hirtelen, ki lehet az, de ismerni okvetlen is-
meri.

Hirtelen elpirult. A férfi oldalt fordult és profilja láttára és föl-
ismertére Lenke kellemes bizser-
gést érzett egész testében.

— Szeghő...

Szerencsére, amig odaáig értek, leküzdötte elfoglultságát, csak ma-
gában haragudott és bosszanko-
dott: saját magára, hogy miért ér-
dekli ennyire ez a férfi és miért vallja ennyire, miért kell ennyire bevallania magának ezt az érdek-
lődest.

Végre átvérgődve a sok utjuk-
ban lézengő gyümölcs, cukorka és banánáruson, a páholyhoz értek.

Szeghő kellemesen volt megle-
petve és nem is titkolta, mennyire örvend a szerencsés véletlennek. És mindezt és kifejezetten annyira Lenkéhez intézte és neki mondta, hogy Lenke ismét elpirult és kényelmetlenül érezte magát a többiek elöl.

Szerencsére lenn nagy mozgó-
dás támadt, a zenekar a svéd himnuszba fogott, ugy hogy azok figyelme oda koncentráldott és nem vették észre zavarát. A mér-
kőzés nemsokára megkezdődött és

amint a többiek mondták: szép volt és izgalmas. Mert Lenke nem sokat látott belőle.

Ott ült a férfi mellett és egész lényét ez a kellemes érzés töltötte el, hogy ott lehet mellette. Néha nem állta meg és lopva rápillan-
tott, de tekintetük mindig találko-
zott, a férfi állandóan őt nézte. Ez még zavartabbá és idegesebbé tette, keble alig észrevehetőleg pi-
hegni kezdett, mintha valamilyen láthatatlan, delejes áram kapcsolt volna össze a férfivel, annyira érezte őt.

A férfi most feléje hajolt.

— Tudja kis Lenke, mit nézek olyan nagyon? Megállapítottam, hogy maga bájos, veszedelmesen bájos... érti, veszedelmesen...

Egészen hozzáhajolva mondta az utolsó szavakat. Lehelete érte az arcát és olyan kéjes, forró érzés remegtette meg, mintha a férfi tüzes, szomjas csókokkal szórta volna tele meztelen bőrét.

— Olyan veszedelmes, hogy az ember kénytelen egészen közel bujnia magához, megcsókolni azokat a nyugtalan szemeket, azokat a vibráló szempillákat, az ajkát, azt a nedves, égő ajkát... olyan fiatal maga Lenke... és a térde olyan csodás, hogy az ember szeretne eléjük borulni, átkulcsolni őket...

Lenke tűzvörös volt. Ijedten huzta le ruháját földetlen térdeire és minden erejével uralkodni akart magán. Szinte sirt tehetetlenségén, hogy ennyire elárulja s így ennyire kiszolgáltatja magát a férfinak és igyekezett legalább nyugodtnak látszani.

Gunyolódni próbált.

— Nagyon furcsa szórakoztatás-
módja van.

A férfi az ő kezében lévő se-
lyemsál után nyúlt, megfogta annak rojtjait és ujjai között játszott vele.

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lelt bélyegekbén, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos ki-
állítású, érdekes regényt.

— Lehet, hogy furcsa, de hatá-
sos... nem gondolja? Vagy talán
már nem is gondol, nem tud gon-
dolni semmire?

Lenke összeharapdált ajakkal
komorodott el és a férfi mintha
megbánta volna, hogy ilyen erős
volt, sietett kiengesztelni.

— Ne, ne haragudjon rám édes
kis baba, igazán nem akartam
megbántani, nem is lenne szép
tőlem, hisz én is talán ugyanazt
érezem, mint maga... de férfi létem-
re erősebb vagyok, nagyobb, az
önuralmam... de valamilyen lát-
hatatlan örök folytán, melyek ben-
nünket összekapcsolnak, én is ép-
pen úgy érzem most magát, mint
maga engem... ez a selyemszál,
amit ketten fogunk, összekapcsol
bennünket... Csak az ujjaimmal
érek hozzá gyöngéden, lágyan,
halkan és érzem a teste forrósá-
gát, lázas lüktetését, azokat a káp-
rázatos, vad fortissimókat, amelyek
engem is átszáguldanak és aka-
rom, hogy maga is átérezze rajta
minden vágyamat, minden rajon-
gásomat... érzi... érzi...

— Hagyjon, kérem, hagyjon...
— Lenke könnyörögve nézett a fér-
fire, combjai a ruhája alatt alig
észrevehetően összeremegtek és
egész teste lehetetlen, kibíratatlan
forróságban izzott.

— Hagyjon el... igazán nem
tudom, mi jogosítja fel ilyen furcsa
konverzációra...

— Hogy mi?
Elengedte a selyeinsált, az le-
csuszott Lenke öléből. Ketten egy-
szerre hajoltak utána és a férfi a
leány laza kombinéja alatt meg-
pillantotta két gömbölyű, kerek kis
mellét, amelyek titokzatosan, ru-
ganyosan simultak egymás mellé
és amatyeknek szinte izzott tűz-
piros, kemény, mogyorónagyságu
bimbója.

Elkapta a sált és odanyujtotta a
leánynak.

— Tessék.

— Köszönöm.

— Arról volt szó ugyebár, miért
mondhatom én magának azokat,
amiket mondtam... Mert kellett
mondanom, nem birtam nem mon-
dani, maga olyan szép, olyan fia-
tal, a keble piheg és örjítően göm-
bölyű, örjítően... megörjiti, meg-
szédi az embert...

Tekintete izzott a vágyaktól, tér-
de észrevétlenül, de vadul és erő-
sen a leányéhoz simult.

Lenke nem bírta tovább az iz-
gató játékot, úgy érezte, mindjárt
és fenntartás nélkül odaroskad a
férfi karjaiba, nem törődve embe-
rekkel, vele, magával sem és ere-
je minden megfeszítésével küzdött
ellené.

— Nagyon különösnek találom,
miket enged meg magának... —
azután előreszólt Olgához — nem
cserélnék helyet, én is szeretnék
már látni valamit ebből a nagy
eseményből...

Olga egy pillantást vetett rájuk
és rögtön tudta, ezek között törté-
tént valami. Szóltalanul és készsé-
gesen engedte át helyét és komo-
lyan szólt oda Szeghőhöz, amikor
elhelyezkedett mellé:

— Mondja Béla, miért bántja a
kicsikét?

— Bántani, én? Óh dehogy...

— Ne is merje, mert tudja meg,
az én védelmem alatt áll és jaj
lesz magának, ha...

Veress Barna javíthatatlanul toly-
tatta az udvarlást új szomszédnő-
jének.

— Azon emlékezetes este óta
sokat gondoltam magára, de azt
hittem teljesen reménytelenül, hogy
már viszont sem fogom látni töb-
bet. De rendszerint így van ez az
emberrel, amikor legkevésbé vár-
ja és talán már le is mondott ró-
luk, akkor teljesülnek legnagyobb
és legtitkosabb gondolatai, vágyai.

Lenke egyszerre visszanyerte
nyugalmát és mosolyogva fogadta
a heves ostromot.

— Hát igazán olyan nagyon ki-
vánt látni?

— Igen.

Az előbb elmondottak s az utób-
bi rövid „igen” is olyan konven-
cionálisan hangzottak és erős „ud-
varlás” izük volt, de a szőke férfi
tekintetében olyan őszinte komoly-
ság áradt feléje, hogy Lenke el-
hallgatott, csak később folytatta
kedves, de szándékolt pajkossá-
gal:

— Nos hát itt vagyok, nézzen
jól meg...

Mérközés után az újságíró vette
át a vezetést és a társaság elé
terjesztette tervét.

— Engem a hivatalos köteles-
ség az Operába szólít. Páholyom
ugyan kicsi, de el fogunk benne
férni, éppen azért, ha nem vetik
meg szerény ajánlatomat: meghi-
vom magukat.

Mindnyájan egyhangulag az el-
menetel mellett döntöttek.

Lenkének különösen tetszett a
fordulat, hiszen rajongott a zené-
ért. Olga sem érezte rosszul ma-
gát, csak az első felvonás után
lett hirtelen leverit és kedvetlen.
A feje fáj és Veress hiába szer-
zett ott a helyszínen három pyra-
midont, nem akart szünni, sőt egy-
re rettenetesebben gyötörte.

— Ismerem magam, most már
nem segít semmi más, mint a hol-
napi nap. Addig elmulik, de köz-
ben úgy megkinoz, hogy azt nem
lehet elmondani. Minden két-három
hónapban elővesz egyszer.

A társalgás vontatott lett. Lenke
eddig is keveset beszélt és csak
úgy általános megjegyzéseket tett
Szeghőhöz, még hozzá sem for-
dult, igaz, a férfi is hallgatott, szól-
lanul állt a páholy homályában,
nekitámaszkodva a falnak.

Csak a harmadik felvonás alatt
szólt Lenkéhez.

Veress Barna valami színházi
dologról beszélt Olgának az elő-
térben és Szeghő hirtelen hozzá-
hajolt.

— Bocsásson meg Lenke, ha
megbántottam, de nem akartam
és nem is vagyok hibás...

A zenekar vad fortissimóba csap-
va zugta, harsogta a nagy áriát.

— Szerelmes vagyok magába...

Lenke egy pillanatra behunyta
a szemét, lelke együtt száguldott,
ujjongott, örjögött, sikoltozott a
zenével, de azután hidegen vála-
szolt, csak testében vibráltak bi-
zseregve az újjáéledt vágyak.

— Ez igazán nem ok és nem
jogosítja föl semmire.

— Igaza van. Ez még nem. De
maga is szerelmes belém...

Lenke megdöbbsent.

— Nem... nem...

— De igen... érzem... elárulja...
elárulja minden szava, mozdulata,
tekintete...

A leány remegett és idegesen
tépte zsebkendőjét.

— Nem...

— De igen és ha nem lenne,
akkor is igen, az lenne, mert akar-
nám, mert kényszeríteném, mert
meghódítanám, maga édes, dacos,
forró kis leány... akarom magát,
érti, vágyok magára, vágyok...

Visszaemelkedett helyére és nem
szólt többet egy szót sem, némán
nézte tovább az előadást, ezer vá-
gyat, türelmetlen, lobogó kívánság

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban.
Küldjön be 42 lelt bélyegekből, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos ki-
állítású, érdekes regényt.

ébredt Lenkében, nyughatatlan, örökönégő testében, örökmécsű lelkében.

Veress Barnának opera utánra még nagy tervei voltak, persze Olga migrainja minden további vállalkozást meghiusított. A hölgyek elbucsuztak a férfiaktól és taxiba ültek, hogy egyenesen hazamenjenek a pensióba.

Féluton azonban Olga megállította az aszfalton nesztelenül az éjszakában tovasikló járművet.

— Nem bírom már az ülést... kérlek menjünk gyalog hazáig, talán az valamennyire segíteni fog, azt hiszem szétszakad az agyam...

Csendesen mentek a nem nagyon népes uccákon, csak amikor a Népszínház-uccán befordultak, tűnt föl Lenkének, hogy ez az ucca milyen föltűnően népes. Különösen föltűnően sok egyedülálló nővel találkoztak, akik erős fixírozó tekintettel vették őket szemügyre és bár arcukról félvilági kinézés rítt le, a társaságbeli nők izléses eleganciájával voltak öltözködve.

Lenke csodálkozva figyelte meg az érdekes jelenséget, kíváncsian nézett vissza a szinte ellenségesen reáirányuló arcokba és meg nem állta, hogy ne kérdezze meg Olgát:

— Valami varieté vagy bar van erre, ahonnan ezek a hölgyek jönnek?

— Nem hallottál még sohasem a Népszínház-uccáról?

— Nem.

— Ja, tudod ez egy nevezetes pesti ucca. Ez ugyanis egyike a kokottok uccáinak. Ezek a nők mind az éjszaka pillangói. Privát kokottok és ez az ucca a szerelem vásárcsarnoka. Ismeri már mindenki és nagyon látogatott. — Ezek a nők szorgalmasan járók minden éjszaka és ide vetődik a nőéhes férfi is. Egy párszor le-föl korzózik, választ a nők közül, akik sokszor hajnalig „üzlet” nélkül sétálnak alá s föl, kínálva magukat, ha nagyon rosszul megy a bolt, s a kiválasztott viszi haza.

Némán mentek tovább, egy elegáns fiatalember közeledett feléjük.

— Honnan és hová mucuskák... — kérdezte mosolyogva, de amikor éppen egy uccalámpa mellett egymás mellé értek és egy pillan-

tást vetett rájuk, rögtön látta, hogy tévedett, zavartan elkomolygott és mentegetődző „pardon”-nal sietett gyorsan tovább, láthatólag nagyon kellemetlenül érezve magát.

Olga megjegyezte.

— Nem is lehet tőle rossz néven venni, tisztességes nők igazán nem járnak erre kilenc-tíz órán túl... én is csak azért jöttem erre, mert erre rövidebb... különben ugy látásból ismerem a fiut. Másodéves jogász, az apja államtitkár. Vágó a belügynél...

Sietni kezdtek és minden további kellemetlenség nélkül jutottak haza.

Lenke, amint levetkőzött és viszagondolt az előbbi eseményre, megborzongott. Még most is maga előtt látta a festett arcokat, kiélt, megtört szemeket, sóvár tekinteteket látta maga előtt, amint reménykedve kémlelnek minden fölbukkanó férfisilhuett felé és a kenyéririgység keserű, dühös pillantásával fogadnak minden új női érkezőt, aki erre a területre téved.

Rosszul érezte magát, hirtelen vágyott lefeküdni, pihenni, aludni, semmire sem gondolni, semmivel sem törődni.

Sietve vetkőzött tovább, hanyagul dobálta a pamlagra kombináját, melltartóját, ingnadrágját, eloltotta a villanyt és hálóingét is félredobva, meztelenül bujt be a paplan alá.

A friss, tiszta vászon hideg volt, de ez most olyan jól esett neki, egészen belégöngyölté égő, meztelen testét és lassan elhomályosodtak gondolatai, érzései, fölengedett a lelkére ólomsúllyal nehezűdő kínos kép.

XII. FEJEZET

— Hogy van kisleány, remélem még nem bánta meg, hogy engedte magát megszöktetni?

Pünkösöd vasárnapja volt, a gyors napfényes, virágos mezőkön rohant tovább.

Lenke mosolyogva rázta meg gesztenyebarna, fűs fejét.

— Nem és nem is fogom megbánni, mert elárulom: könnyű Kátát táncba vinni...

Elfogulatlanul, derűlten nézett Szeghőre és igazat mondott. Egy pillanatig sem akart nem jönni, de gondolkozást, habozást színellett, hogy a férfinak megmutassa, nem

annyira fontos számára együttlétük. Egy kissé vissza akarta adni a multikori kölcsönt, mert látta, hogy a férfi nagyon szeretné, ha jönne és nagyon kellemetlenül érintette, egészen lesújtotta volna a tagadó válasz.

Az egész különben váratlanul történt.

Szombat este elhatározták Olgával, hogy nem mennek sehová, otthon maradnak és kibeszélgelik magukat. Olga ájtott a szobájába, leheveredett a pamlagra és csakhamar egészen elmélyedtek a beszélgetésbe.

Lenke eddigi életéről, életfelfogásáról, nézeteiről, Olga pedig terveiről, pályájáról, a közel jövőről beszélt, amikor ugy kilenc óra tájban kopogtak az ajtón és Szeghő lépett be ezer bocsánatkérés között. Mentegetődzve csókolt kezét Lenkének.

— Igazán nem tolatkodás akar lenni, nem is merészkedtem volna a maga szentélyébe, Olgát kerestem, de nem találtam a szobájában, valaki meg ideutasított, hogy itt vannak. Különben nagyon örülök, hogy magukat így együtt találtam, mert mindkettőjük számára fontos közlenivalóm van...

És előadta, hogy a pünkösdi két ünnepnapra nagyszerű kirándulást terveztek, még pedig a Balatonra. Indulás holnap reggel a gyorsal, délután grand csolnakázás, másnap délelőtt fürdő, a félhatos gyorsal vissza. Letelepedés Balatonfüreden. Részt vesznek öten, ő, a leányok, Veress és Sárossy.

Olga rögtön igent mondott, Lenkében azonban, amikor látta a férfi rászegződő, kérő tekintetét, fölébredt a visszatorlás szelleme és kedvetlenséget, habozást színellett, ki akarta kényszeríteni a férfiből a vallomást, hogy csak ő érdekli, az ő kedvéért rendezzi az egész kirándulást, az ő kedvéért jött ide késő este őket értesíteni és büszke diadallal élvezte szemeiben az alázatos, hódoló, szerelmes könyörgést.

— Csak nem hagy cserben bennünket? Nem, arról szó sem lehet, okvetlen eljön, el kell jönnie, — látszott rajta, hogy szinte megrémült a gondolattól, hogy talán még sem akar és talán tényleg nem jön el, — Lenke, Lenke...

A leány megszánta és végre ki-

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lelt bélyegeken, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

mondta az igent. Magában pedig kimondhatatlanul örült és kellemesen érezte magát a tegnap esti kis revancheért még ma is, amint kényelmesen hátrahajolt a ringó vasuti fülke plüs ülésén és magán érezte a vele szemben ülő férfi hódoló alázatosan-szerelmes tekintetét.

A gyors pedig változatlan ritmikus kattogással rohant tovább, egyre tovább „az álmok nagy, szent tava felé”, ahogy azt Veress Barna mondta.

Mindnyájan pompás kedvben voltak. Szeghő mosolyogva és elfogulatlanul, régi jó pajtás módjára beszélgetett Lenkével, Veress adomákat mesélt, amelyek nem voltak kértélem hiján és zajos derűtséget okoztak, Sárosy pedig színházi stílusban udvarolt Olgának egyre olvadozóbban.

— Szép vagy, gyönyörű vagy, angyal vagy... egyenesen angyal — és újra meg újra összecsókolta kezét, meztelen karját.

— Zolti, most már kezdem unni, elég volt — szólt rá erősen.

A magas férfi tettezett bűnbánattal hajította le fejét, majd fáradt mozdulatot tett.

— Hála Istennek, hogy már elég, nem hittem volna, hogy ilyen sok kell neked, de végre megelégedtél — egy kis szépséghibája azonban mégis van a dolognak, tudniillik nekem nem volt még elég...

Azzal újra kezdte...

Ebédelni a balatonfüredi fényes étteremben ebédelték, a legkitünőbb hangulatban, Szeghő pezsgőt bontott és az ottani fürdőző társaságra szenzáció erejével hatott a két föltűnően szép és elegáns leány, azoknak a híres férfiaknak a társaságában, kiket majdnem mindannyian ismertek.

Lenkét mulatatta a sok kíváncsi, csodálkozó és irigy pillantás és azonkívül is nagyon jól érezte magát. Szeghő csak vele foglalkozott, bókot bókra halmozott, mindent tréfásan és mosolyogva. A szavak közül azonban lépten-nyomon kicsendült komoly vonzalma és határtalan vágya, mellyel őt körülrajongta.

Olgát a közönség mozgolódása teljesen hidegen hagyta, ő már megszokta az ilyesmit, de Lenkét, akinek mindez új volt, kellemesen érintette és szórakoztatta. Különösen egy elegáns negyven-negyvenöt év körüli férfi, összes halántékkel, élesen metszett, de első tekin-

tetre talán unszimpatikus arcu, monoklis getleman, nem vette le róla egy pillanatra sem tekintetét, mely oly átható volt, csökönyös és követelődző, hogy Lenkét érdekelte megtudni, ki az ő néma csodálója. Meg is kérdezte diszkréten Szeghőtől, nem-e ismeri.

Béla odanézett és udvariasan meghajolt. Azután visszafordult Lenkéhez és sugva informálta.

— Földes Arthur, az Egyesült Takarékpénztár igazgatója. Rettenetesen gazdag ember, nagy világi és Pesten kimondott aglegényéletet él. Felesége és leánya, aki most körülbelül tizenhat-tizenhét éves lehet, állandóan párisi házukban élnek, ő maga azonban évente csak egy-két hónapra hódolatot.

— Igen?

Lenke még egyszer jól szemügyre vette, azután elfordította tekintetét és többet arra sem nézett.

Amikor a süteményhez fogtak Sárosy elment és csak fekete-kávét után jött vissza.

— Föl gyerekek, béreltem egy vitorlás bárkát, beletettem ozsonnára hideget és pár üveg pezsgőt s ha úgy tetszik, indulhatunk. Irány: a tulsó part!

Karját nyújtotta Olgának, aki rögtön fölállt az asztal mellől és érces hangján tovább vezényelt.

— Második pár utánam, Barna fiam, te pedig még előbb kifizeted a cehet. Fizesd ki ezt a jámbor vendéglőst, ha lehet s ha megelégszik: jó szóval, ha nem, adhat sz neki borralalót is...

Mindnyájan fölkerelkedtek, csak Veress maradt ott az asztalnál és magához intette a fizetőt. Az pár perc múlva tiszteletteljesen nyújtotta át a számlát. A férfi meg nézte a végösszeget, kifizette és menni akart, de valaki hátulról belekarolt.

— Szabad egy percre kedves Veress ur?

Meglepetten fordult hátra az idegen hang hallatára. Földes Arthur, a duszgazdag bankigazgató állt előtte.

— Alázatos szolgálja méltóságos uram...

— Csak egy percre veszem igénybe szives türelmét és kérem, ne vegye indiszkréciónak, de nagyon érdekelne, ki volt az a bájos, fiatal hölgy az asztaluknál... nem, nem az a vöröshaju, a másik...

— Közös ismerősünk, zeneis-

kolai növendék, vidéki urilány, alig egy hónapja, hogy följött Pestre.

— Igen? Köszönöm... — majd látva a másik különös, csodálkozó tekintetét, sietett hozzátenni — tudniillik rendkívül kedves és bájos jelenség és nagyon hasonlít valakire... de úgy tetszik, tévedtem... na, köszönöm...

Veress Barna noteszt kapott elő a zsebéből.

— Méltóságos uram, megenged egy kérdést?

— A bankvezér elmosolyodott és leereszkedőleg intett.

— Tessék!

— Mennyiben aktuális a sokat emlegetett angol kölcsön, mennyiben volna ez hatással valutánk külföldi árfolyámhullámzására, ki főkezdeményezője az ügyletnek és melyik bank vállalná a jelzéstöbbletet, milyen arányban.

— Kedves barátom, maga ugyan egyet kért, de ötöt kérdez — ijedezett a bankár, de mosolyogva adta meg a felvilágosítást.

Veress Barna gyorsan jegyezgetett, azután zsebre rakta a noteszt.

— Megengedi méltóságos uram, hogy ezen adatokat interju alakjában közöljem, mit nekem, mint a Pesti Kurir saját kiküldött tudósítójának adni méltóztatott?

— Csináljon amit akar, no legyen vele — leereszkedőleg nyújtott kezét és visszament az asztalához.

A Balaton gyönyörű volt és kesz-zöldes felülete olyan mozdulatlan, mint egy hatalmas tükör, amelyen szikrázva, káprázva törtek meg a napsugarak. Megtörttek s ha néha egy-egy kis hullám mégis megzavarta a nagy mozdulatlanságot, megvibráltak, reszketve vágattak végig a nagy vizen.

A vitorlás a szélről hajtva gyorsan futott előre a nesztelen habokon, egyre beljebb és beljebb hatolt az óriási vízsvatagba és a part a fás, lombos, bokros, zöldülő part, a fürdőtelep főhéhez, pirosfedelű házai, a strand száz meg száz szétszórt kis fürdőházikója mind jobban eltávolodtak, megkisebbedtek.

Sárosy Olga mellett ült a bárka hátsó részén. Beszélgettek. Néha-néha Veress is tett egy pár megjegyzést, aki a hajófarkon lévő kis padkára telepedett és minden figyelmét a kormánylapátnak szentelte.

(Folytatjuk.)

A MODERN ÉLET PROBLÉMÁI

— Irják: Ben Git és ifj. Kubán Endre. —

Lehet-e egy prostituált nőt szeretni?

Fiatal, tapasztalatlan vidéki voltam, amikor Pozsonyba érkeztem. Kiskoromtól fogva megszoktam az önállóságot, árva vagyok ugyanis, de mégis idegenszerűen éreztem magam a nagyváros zajában. Már három hónapja voltam Pozsonyban és még egyáltalán nem volt semmiféle ismeretségem. Egy este a moziba mentem, ahol egy gyönyörű, fiatal nővel ismerkedtem meg. Előadás után haza kísértem. Két hét múlva ismét találkoztunk és most már olthatatlan szerelemre gyulladtam iránta. Ezt meg is vallottam neki és ő kacagva az enyém lett. Az első hetekben csak a forró szerelemnek áldoztunk és nem akadt elég idő, hogy megkérdezzek mindent felőle. Egy este a megbeszélte idő helyett korábban érkeztem hozzá és egy vadidegen férfit találtam nála. Oly helyzetben leptem meg őket, ami minden kétséget kizárt. Másnap biztosat szerettem volna tudni és megkértem egy barátomat, hogy ismerkedjen meg a nővel. Ez délelőtt volt, délből levelet kapok Elzától, amelyben bocsánatért könyörög és megígéri, hogy mindent tisztázni fog. Nem mentem el hozzá. Másnap megtudtam a kollégámtól, hogy a nő egy kokott. Szakitani akartam vele és nem volt elég lelki erőm hozzá. Mit tegyek?

Válasz:

A levélben azt mondja, hogy szerelmes a nőbe. Most tanácsot kér tőlem, hogy szeretheti-e továbbra is ezt a nőt? Véleményem szerint, ha azt tanácsolom, hogy ne szeresse tovább, mert ezek a nők nem érdemlik meg a szerelmet, akkor is szeretni fogja, mert a szívnek nem lehet parancsolni.

A dolog azonban igen egyszerű. Nem feltétlenül szükséges önre nézve, hogy egy prostituáltat szeressen. A nő, ahogy ezt az ön szaggatott soraiból kivettem, még jobban szereti önt a maga szereleténél. Szakitásról szó sem lehet. Vigye el a nőt máshová, ahol nem ismerik és legyen egyedül a magáé. A multja miatt ne epossze magát. Mert igazán nem lényeges, hogy kié volt a nő, a fontos az, hogy most teljesen a magáé. És, ezt ne felejtse el, a szerelem egy olyan tisztító tűz, amelyből mindenki hófehéren kerül elő.

B. Olga, Orsova. A nő csak a szerelemben találhatja fel a boldogságát. Önnek elsősorban tehát képesnek kell lennie arra, hogy megszerettesse magát. Ez, az ellenkező látszat dacára, nehéz és tudós művészet, melyet meg kell tanulni. Hogy a házaselek nagy része manapság siralmas egyenletlenségben él, annak a fiatal leány tökéletlen, hiányos nevelése az oka, akit beletesznek egy férfi ágyába, anélkül, hogy legalább azt tudná, mit várnak tőle s ki az, akihez egy egész életre oda akarják láncolni. Igaz, hogy rendelkezik mindazon segédeszközökkel, melyek alkalmasak arra, hogy biztosítsák neki a sikert, de azt hitték, nem illendő őt megtanítani arra, hogyan fordítsa hasznára azokat úgy, hogy a győzelem számára fölfegyverkezve, szegényke, nem tudja hogyan kell e fegyverekkel küzdeni. Csak a teljes nemi felvilágosítással lehet a tartósan boldog frigyek talaját előkészíteni, míg a mai divat szerint azokat a módokat keresik, hogyan lehet azokat a legkényelmesebben felbontani.

A férfi, amikor megnősül, fásult: a természet így akarja ezt. Nem való tehát naiv, együgyű, ta-

pasztalatlan társat adni mellé, olyat, aki nincs előkészítve, aki nem tud semmit a szerelemtől s így természetesen nem ismeri az erkölcsöket, amelyekkel a férjben a szerelmet föl lehet ébresztetni és fenn is lehet tartani.

A szüz, amikor odaadja magát, legyen érintetlen, de teljesen kifejlett, mert a férfiak legnagyobb része jobban szereti élvezni a virágok illatát, mint azokat ápolni. Balta.

Sch. Rezső, Arad. A világ se nem rózsza, se nem sötétszínű, az érettkorú, teljesen józan és egészséges ember elfogulatlanul olyan-nak látja, mint amilyen az tényleg. Csodálatosnak látszik, hogy a nemi élet, a szerelem, a házasság tilkairól hallgatunk. Felnőtt korától a sirig pedig mindenkit érdekelnek. Lapunk megírásánál minket csak az az egy cél vezérelt: vezetni, lobogó fáklya lenni, kiutat találni a labirintusból, melybe az emberiség tévelyeg.

Ben Git.

TODOROV

női és férfi fodrász, Timisoara Belváros, Rezső-utca

Az összes női hajmunkák, HENNE-féle hajfestés, modern onduláció, manikűr

Pipercikkek és illatszerek óriási választékban.

Böske

— Szepess István elbeszélése —

Sokáig gondolkozott, nyugtalanul, hánykolódva. Majd elővett egy könyvet és olvasni kezdett. Az olvasás nem ment. Nem is értette, amit olvasott. Letette a könyvet, elfújta a lámpát, lehunyta a szemét. A takarót egészen az álláig magára huzta. A takaró alatt csakhamar erős meleg járta át a testét. Fűtötte izgalmainak a forrósága. Női meztelenségek jelentek meg a fantáziájában. Csakhamar vágy fogta el; ölelni, csókolni szeretett volna, meleg, lihegő nőt ... küzdött a képzeletével. De nem tudott urrá lenni rajta. A vágy itt volt, a hatalmas, az ősi ösztön és követelőző, kinozta, gyötörte, úgy, hogy fel felnyögött és sóhajtott ... Most Böskekre gondolt. Már biztosan fekszik és alszik — gondolta. Kimegy hozzá — gondolta. Sóhajtott és megkönnyebbült, hogy ez a szándéka támadt. Kis ideig habozott még, aztán csöndesen, de nagyon fájdalmas izgatottságban remegve, felkelt és kiment ... Rövid küzdelem után Böske megadta magát, Istváné lett.

Sajátságos viszony kezdődött ettől fogva István és Böske között. Csinálták a szerelmet, azt, ami a szerelemben legfontosabb, anélkül, hogy a lelkük néha néha egymásba ömlött volna, anélkül, hogy a képzeletüket egymás szeretése, nagy és teljes kívánsága foglalkoztatta volna. Csak rövid negyedórákra voltak egymáséi és csak a testük, a tapintásuk, melegségük, szóval csak a testük. Még meg sem is csókolták egymást soha. A viszonyuk a fiatal úr és a cselédleány szokásos viszonya volt, egyszerű és lelki tartalom nélkül való viszony.

István csaknem mindennap folytatta a szerelmet Böskével. Néha néha egészségi óvatosságból egy-két napig szünetet tartott. Ilyenkor Böske szemérmes, kedves kínálkozásait jólelkű gyengédséggel háritotta el ...

... Egyszer egy kis kompánia verődött össze István lakásán. Pénztettek össze, hideg husokat, bort hozattak Böskével. Mikor Böske a holmikat meghozta és lerakta az asztalra, a fiuk mind erősen szemügyre vették. Az arcán most izzó pirosság ragyogott, attól, hogy a hidegről jött és bizonyára sietett a lépcsőn. S amint távozott, dülledő szemekkel bámulták a testét. Kopogott a szemük, ahogy ők szokták mondani, mikor nagyon, fájdalmasan kíváncsiakat látnak ... Egymásra néztek, beszéltek a szemekkel, mosolyogtak. Az egyik szólt:

— Borzasztó jó bőr! — és Istvánra nézett.

István válaszolt:

— De még milyen!

Valamelyik másik mondta:

— Meg lehetsz vele elégedve.

— Meg is vagyok.

— A gazember már biztosan ...

— Hát persze.

— Aljas szerencséd van.

— Ha én ilyenhez jutnék, őt egészséges fogamat ki hagynám húzni. Még pedig zápfogakat.

Amelyik ezt mondta, az nagyon hosszut, éneklőt és keserveset sóhajtott. Ezen azután nevettek a többiek, ő maga is.

— Nagy kujón vagy te, Pista!

— Az eszed tokja, te ostoba állat! — förmedt rá Pista arra, aki azt mondta, hogy ő nagy kujón.

— No no! Azért nem muszáj úgy fölfortyanni!

— Nem muszáj ... Dehogyan nem muszáj. Persze, hogy felfortyanok, mikor valaki komoly dolgokról ilyen ostoba módon beszél. Miért volnék én azért kujón? Mondd! ... Miért volnék én azért kujón? ...

— No jó! Hát csak azt akartam mondan, hogy ügyes ember vagy. Semmi mást.

— Montad volna így ... Nem is vagyok olyan hülye, mint ti, te meg a Tibor cimborád, meg jóformán az egész banda. Nem vagyok örült, hogy folyton csak utcai nőkhöz mászkáljak ... Ti nem is mertek más leánnyal szóba állni. Ti csak azokkal mertek szóba állni, akik titeket szolítanak meg, hogy gyere be édes ... Ilyenek vagytok ti ... Ti még valamire való cseléddel sem mertek elkezdeni ... Elég szomorú dolog.

Kacagtak, egymást gunyolták, mind egyik vitalva a maga hősiességét. Kalandokat beszéltek el, melyeknek legnagyobb része nem történt meg. Azután általánosságban beszéltek a nemi dolgokról. Tanárokat, szülőket, és öregeket szidták, akik gyűlöletesek voltak előttük, mert az ő dolgaikhoz, a fiatalok dolgaihoz, mind úgy szóltak hozzá, mint a dugzagdagok a szegények dolgaihoz. Mindent elfeledve, semmit meg nem értve, kihülten, ostobán, tudákosan, galádul ...

Egy Mándy nevű valami tárcát ócsárolt, melyet akkortájt olvasott egy napilapban. A tárcsa — K... m...

ve — az aszfaltbetyárokról szólt és a konvenciók szerinti morál csak úgy tobzódott benne. Mint csodabogárra hivatkozott rá Mándy:

— Még emlékszem pár mondásra ... azt mondja: „... és aljas szándékkal fixirozza az ártatlan leánykát...“ Az ilyen buta beszédet én ki nem állhatom. Ha egy egészséges, érett férfi megkíván egy lányt, nézegeti, kerti, megkísérli, hogy megszerezze magának, ez aljas szándék? ... K. ur szerint igen.

— Sőt „ártatlan“ a leányka! — mondja egy másik. — Ez, úgy tudom, azt akarja jelenteni, hogy szűz. Tehát a szűz: ártatlan, a nem szűz: ártalmas. Én nem tudom ezt az ártatlan szót másképp érteni...

Mándy folytatta ott, ahol elhagyta:

...Azután ijedten tekintget, nem veszi e üldözőbe valami léha ficsur...

— Tehát ugyanaz az érett férfi, aki megkíván egy szép nőt, aki nem elégszik meg, aki talán a jó izlésénél fogva nem is tud megelégedni a prostituáltakkal, az léha ficsur. Ezt mondja K. ur.

Valamelyik megint közbevágott:

— No, hát ijedten tekintget?... Ki hiszi, hogy ijedten? Ki hiszi, hogy nem örül, ha bámulója, megkívánója akad?

— De miért aljas a szándék? És miért léha a ficsur? Hogy a frász törje ki azt az igen tisztelt K. urat!

— Törje ki! Ezt mindnyájan megszavazzuk.

Éjfélig ittak a fiuk. Beszéltek, nevettek, veszekedtek. Egészen különös eset volt ez, csak úgy eshetett meg, hogy Mándy indíványozta és a többiek ellenkezésére erősen handabandázott, hogy így meg amugy, pipogya népség, nem magyar emberek stb., mire a fiuk nem hagyták magukat, hanem kötélnek álltak. Éjfélkor már nagyon jó kedvük volt, kissé bozondok és lármásak voltak; ekkor fölkerekedtek, hogy máshol és másképp folytassák a mulatságot. István is ment velük. Nem kellett hívni, ment a maga jószántából. Egy-két kávéházban fordultak meg, feketét, pálinkát ittak, azután bordélyházba mentek. István is velük. Egy kövér, rengőhúsú leányt választott magának páru; a leányt Stefinek hívták.

Néhány nap múlva István megint megkívánta a kövér leányt, a mindenki szeretőjét és elment hozzá. Unta már Böskeit, nem kapcsolta hozzá szorosán, állandóan semmi. A régi megszokás ereje is föl-föl-támadt benne, meg a változatosság megkívánása. És elmékedett hozzá-

juk: — Hiába, más az: ma ezt, holnap azt. Más a szerelem hivatásos nője nagy gyakorlatával, teljes leplezetlenségével, vonzó és undorító szemérmelenségével, egészen más, mint az egyszerű, félénk kis lány. Tulajdonképpen rém buta egy ilyen leány.

István többször elment Stefihez s később más hasonló nőkhöz is. Egytől betegséget kapott. Nagyon megijedt és elment egy idősebb orvostanhallgató barátjához.

— Uics molle — mondta a barátja. — Könnyű, egészen csekély baj, ha nem hanyagolják el. Gyere be azért holnap a bőrkórtani órára, majd megmutatlak a tanársegédnek.

A tanársegéd megerősítette a diagnózist és figyelmeztette Pistát:

— Mig meg nem gyógyul, nem szabad nőekkel érintkeznie. Ezt, remélem, tudja... Két hét múlva mutassa magát!

István elkészítette az orvosságot és otthon gondosan kezelte magát. Bőskének, persze nem mondta meg, hogy most beteg, de tapintatosan távol tartotta őt magától. Böske ezt nem tudta mire vélni. Ez bántotta, sértette őt. Neheztelt és mutatta a neheztelését, nem is igen szólt Istvánhoz. Istvánnak persze kapóra jött a Böske hallgatása, mert könnyűvé tette a tilalom megtartását. De azután politikát változtatott Böske. Nagyon beszédes lett. Csak úgy, egészen könnyedén, lerázta magáról a sértődöttséget és beszédes lett, duruzsolt István körül és pompás női kedvességekkel igyekezett őt meghódítani. István mosolygott, megveregette a Böske állát, átölelte őt, fejét a Böske keblére tartotta, de semmi több. Böske ezt teljeséggel nem értette. De nem kérdezett semmit Istvántól, nem kérdezte, hogy miért bánik vele úgy... Még jobban körülvette Istvánt, leleményes, nőies ravaszsgal ébresztgette benne az érzékiséget... Folyt a hízogás, mosoly, dörgölődés és jött a vágy, elhomályosult az öntudat; a megfontolások, elvek, óvatosság, kötelesség érzése, mind kiveszték az agyból, jött a vágy és parancsolt...

István a tett után kissé meg volt ijedve. De azután lerázta magáról a kellemetlen gondolatokat. Az egészséges önzése, a magavédele munkába lépett. „Ugy sem kapta meg a bajt. Miért is kapta volna meg?” — gondolta. „Buta véletlen lenne, ha megkapta volna... És ha megkapta? Semmi az egész, jelentéktelen baj, épp úgy meggyógyul ő is, mint én“.

Azután megelégedetten elaludt István.

A szigorú elhatározás, hogy Bőskétől távol tartja magát, meg volt törve. Most már mindegy — gondolta István, amikor ezt kellett gondolnia... Múskor meg volt döbbenve magamagától. Gyalázatos gonoszságnak tartotta a cselekedetét. „Istenem, — gondolta — ha mástól hallottam volna ezt, hogy betegen megfolyt egy szegény, jó leányt, hát azt mondtam volna, hogy a világ legelvetemültebb gazembere... Azt mondtam volna, hogy nincs az a büntetés, amit az a gyalázatos ember meg nem érdemel. És lám, magam estem ebbe. Lám, mire képes az ember. Csak meg ne kapta volna az a szegény leány a bajt. Többet nem teszem, a világért sem teszem ezt...“

Ezeket gondolta. Azután: „most már mindegy“ — gondolta megint, amikor ezt kellett gondolnia. És jól jehet, szigorúan nem akarta cselekedetét megismételni, újból és újból elbukott... Ugy sem kapja meg, nem is kaphatja meg, — ezt is gondolta a maga igazolására. Ostobaság volt, hogy ezt gondolta, de szüksége volt rá, hogy ezt gondolja...

Böske elkapta Istvántól a betegséget. Fájdalmat érzett egyszer és rögtön erős sejtése támadt. Nagy félelem fogta el. Alig várta Istvánt, hogy közöje vele az aggodalmát. De mikor István hazajött, Böske nem szólt. Félt, hogy István kineveti vagy megszidja. Meg, ha valamennyire el is határozta, hogy szól, nem tudta a kezdést megtalálni... Most ő tartotta magától távol Istvánt.

A Böske baja lassankint fejlődött. Most már egészen biztosan tudta, hogy beteg. Azt is tudta, hogy Istvántól beteg. Szólni még mindig nem tudott. Gyenge akarásai támadtak ugyan, de az elhatározást halogattá. Közben remélte, hogy majd meggyógyul... Csak úgy magától... István cselekedetét oly rettenetesnek találta, hogy már azért sem tudott az esetről vele nyíltan beszélni. Eközben rémes aggodalmak voltak és álmok bántották. Az arca dult, az esze zavaros volt, mintha részeges lett volna. Poharat tört, edényt tört, sok mindent elfeledett. Az asszonya korholta és bántalmazta ezért.

— Ez komizság, maga buta, maga bolond! — ilyeneket mondott neki.

István látott mindent. Egy este, mikor Böske bejött ágyat vetni, odament hozzá István és szó nélkül átölelte, magához szoritotta. Böske elhárító mozdulatot tett, durván kapá-

lózott. De István karjaiból nem tudta magát kiszabadítani. István ledöntötte őt az ágyra és tolt a fejét az ő feje felé, hogy a képük összeérjen. Böske igyekezett elfordulni és közben nagy erőlködést fejtett ki. István most eleresztette Bőskét, mire az hirtelen fölugrott. István szólt hozzá:

— Böske! Forduljon most felém.

Böske megfordult. A földre nézett és remegett.

— Miért huzódik maga fölem, Böske?

Böske nem felelt. Látszott, hogy közel áll a síráshoz.

— Én gondolok valamit, Böske... Jól gondolom?

Böske csak hallgatott.

— Jól gondolom?

— Nem tudom.

— De igen. Maga beteg.

— Nem tudom.

— Dehogy nem tudja... No, szóljon! Beteg?

— Igen.

— Miért nem szólt?... Annyi bizalma sincsen hozzám?... Maga beteg. És a baját gyógyítani kell... Majd én gyógyítom. Jó lesz?

— Nem.

— Böske, maga nagyon buta. Magával egyáltalán nem lehet okosan beszélni. Magát gyógyítani kell! Meg kell vizsgálni magát. Majd én megnezem, hogy hogyan áll a baja és gyógyítani fogom. Ne féljen, kis baj, de gyógyítani kell.

— Nem.

— Miért?

Böske nem felelt.

— Szégyenli magát?

— Igen...

— De muszáj. Másképp nem lehet.

— Nem tudom...

— Hát elviszem egy orvoshoz. Jó lesz?

— Az orvos megvizsgál?

— Hát persze, hogy megvizsgálja.

— Nem megyek.

— Ne legyen ilyen ostoba!

— Isten ments, hogy én azt megtegyem...

És Istvánnak hosszú, nehéz dolgába került, míg Bőskét rábirta, hogy meg hagyja magát vizsgálni.

István hozzáfogott a gyógykezeléshez. Szigorúan meghagyta Bőskének, hogy mindennap reggel, amikor még alszik a háziasszony, keltse fel őt és ő kezelni fogja. Ugyanugy minden este is be kell jönnie, mikor a háziasszony már lefeküdt.

— Böske az István ágyára fektüdt és úgy történt a kezelés... Mindig félénken, huzódózva és hosszas no-

szogatásra feküdt le az ágyra, nagyot, sóhajszerűt lélekzett és elta-
karta a karjával a szemét. És hu-
nyott szemmel, finoman, légneműen
érezte Istvánt, aki őt nagyon gon-
dosan, jóakarólag gyógyította. Nagy,
fontos valaminek érezte most Istvánt
az ő gyenge, alázatos életében, aki
jött, végtelen szenvedést zúdított rá,
kegyetlenül, keményen, önzően —
ő így érezte ezt — és most olyan
jó szívvel, olyan enyhe ellágyultság-
gal szedegeti le róla... Biztató, kel-
lemes szavakat mond és azt mondja:
édesem, aranyom, kedvesem... Ugy
látja őt István, ahogy senki még
nem látta, feltárva előtte a testének,
lelkének minden titka, teljes misz-
tikuma... Érti a jószágot, mely a
rémület, a szenvedés után árad fe-
léje és ez — Istvántól, Istvánból
árad... És István ott térdel az ő
első páciense előtt, aprólékos pepe-
cseléssel, szinte tulzott óvatossággal
babrá, mozog, közben beszél, két-
szeresen szent hivatást teljesít, hogy
jóvá tegye, amit vétkezett... Mikor
a kezelés véget ér, Böske lassan,
szégyenlősen feláll, István megcír-
gatja a képét. Kissé tudatosan teszi
ezt, hogy kedveskedjék Böskének,
hogy engesztelje őt, inkább azonban
a vágyaitól hajtván teszi ezt, mert
valami erő ösztönzi; úgy érzí, hogy
ezt a szemérmes, szepөгő remegést
ott a tüzes arcon meg kell csókolnia...
„Rendben van, szépen javul” —
mondogatja Böskének, Böske lenéz
a padlóra és boldogan mosolyog és
még mindig takargat, simogatja a
kötényét...

— Nagyon haragudott rám?
— Nem haragudtam.
— De egy kicsit haragudott?
— Nem. Istenbizony, nem hara-
gudtam.
— Semmit se?
— Semmit... Csak sirtam...
...Hosszu csók alatt mindketten
lehunyva tartották a szemüket; mi-
kor felnyitották, Böske mosolyogva,
kissé bátorlalanul, kissé tréfásan né-
zett az István tekintetébe s azt
mondta:
— Pista.
Mindketten kacagtak.
— Nagyszerűen áll ez neked.
Mondd még egyszer
Pista.
Ujból kacagtak.
— Pista, mi most szerelmesek va-
gunk.
— Igen.
— Te is szeretsz engem?
— Szeretlek, aranyom.
— Hát most mi lesz? Mi lesz
ennek a vége?

— Semmi. Valahogy majd lesz...
Csak azzal törődjünk, hogy most
szeretjük egymást.

— De mégis, úgy elgondoltam
már, hogy milyen furcsa... Hogy mi
lesz ennek a vége?...

István keserű elszántsággal felelt:

— Majd kigyógyulunk belőle. Eb-

ből is kigyógyulunk... Bolondság
tulajdonképen... De majd lerázzuk
magunkról...

Böske nem szólt semmit. Nagyon
komoly lett. Nézett Istvánra, félén-
ken és hűségesen, mint megvert
kutya a gazdájára.

AZ EX-MENEDZSER

— Eredeti fordítás franciából. —

Mikor Celstin Tartagoufre, a je-
les box impresszárió védenca és
titkos favoritja, a néger Blount el-
szenvedte első nagy vereségét a
ringben, jó harminc másodpercig
feküdt a földön, anélkül, hogy
eszméletét visszanyerte volna. A
jól kimért knock-out után, Celstin
kényszerítve érezte magát a ring-
től való visszavonulásra, mivel a
a közönség antipátiájának adott
kifejezést mindenütt, ahol Celstin
még hacsak mint néző is megje-
lent. Kis korában kirakatmosó
volt és még a létra mellől kezdett
spekulálni a ring felé. Nem volt
más mit tenni, kénytelen-kelletlen
újra kellett kezdenie a bulvárdol-
gon való sétákat, jobbában a vö-
dörrel és vállán a könnyű létrával.

Egy forró augusztusi délután,
ugy öt óra felé, barátunk éppen
„Szopos Hattyu”-hoz címzett hotel
büszke cégérét surolta, amikor az
egyik földszinti szobából félre nem
ismerhető sóhajokat hozott a szél
a nyitott ablakon át Celstin fülébe.
Egy pajkos látvány lehetőségétől
csábítva, a mi kirakatmosó bará-
tunk létrája tetejéről a nyitott ab-
lak felső fájába kapaszkodva fel-
huzta magát egészen a nyílásig,
hogy egy óvatosan indiszkrét pil-
lantást reszkirozzon meg a szoba
belsejében, ahonnan hivatkozóan
szálltak el a krízis kéjének sóha-
jai. Amit pedig észrevett, attól lába
a létra felső fokába gyökerezett.
Az ágyon két meztelen test —
minden félreértés elkerülése végett
egy nőnemű, meg egy himnemű
— intézett egymás ellen egy vég-
letekig izgalmas rohamot. Veleszü-
letett sportember létére, Celstin
érezte, hogy szíve örömeiben majd
hogy ki nem ugrik a helyéből és
szakértő szemekkel figyelte a harc
kimenetelét. De sajnos egy izgal-
mas fordulat alkalmával, a szép-
nemet képviselő test fizimiskájá-

ban Octáviának, az ő törvényes
feleségének arcvonásait vélte fel-
ismerni. Őn azt hiszi most, nyájas
olvasó, hogy az ex-menedzser a
magasból egyenesen az attackozó
pár nyakába ugrott kellemetlen
harmadiknak, szitkokat és egyes
butordarabokat vágva a fejukhöz.
Hogy ön mennyire nem ismeri
akkor egy ex-menedzser lélektan-
át! A szokás hatalmának sulya
alatt Celstin flegmatikusan figyelte
a harc további folyását és midőn
Octávia kitárt karokkal, fennakadó
szemekkel vonaglott ide-oda az
elalaktalanodott matrác felett, el-
lenfele erejétől megtörve, arcrán-
dulás nélkül számolta a másod-
perceket, melyből csekély tíz
elég a fatális knock-outra.

Egy, kettő, három, négy, öt, hat,
hét, nyolc, kilenc. Es mivel ennyi
idő elmúltával Octávia továbbra
is fekvő maradt, a tradíció szerint
elismerve védenca legyőzetését, az
ex menedzser bedobta a szivacsát
a szobába, de most már termé-
szetesen a vödör hideg vízzel
együtt.

L. de Rigny.

Kellőmök, hirdetések,
tervezését rajzolását
elvégeztük...

Jó KLISÉ Biztos Siker!
MŰVÉSZI KIVITELBEN OLCSÓN KESZÜTI
FENYŐ CINKOGRAFIAI MŰINTÉZETE
TIMIȘOARA

Meg kellett tennem

— Eredeti kézirat. — Irta: Wild Oszkár. —

Az Alpesek között turistáskodtam ebben az évben is, mint azt mindig szoktam és úgy bukkantam rá egy kora délután erre a takaros kis kunyhóra, ahova betértem, hogy valami kis harapnivalót kérjek. Magas, szép és egyáltalán nem falusi, hanem intelligens arcu ember nyitott előttem ajtót, akiből a környék tipikus parasztruháján át is meglátszott a művelt ember, úgy, hogy érdeklődéssel szegeztem tekintetemet az arcára, vajjon mi hozhatta ide ezt az embert a vadonba, önkéntes e ez a száműzetés, vagy valamilyen mély ok kényszeríti őt arra, hogy ide vonuljon vissza a világtól, az emberekől?

Néztem, néztem őt és egyszerre meglepetten, csodálkozva kiáltottam föl:

— Karl... te vagy az?

Megrezzent és szinte megdöbbenve, ijedten nézett rám, azután csendesen lehajította a fejét és halkán mondta:

— Igen, én vagyok az...

Karl osztálytársam volt és érettségi után fölvette a reverendát. Pap lett, jóeszü, kiváló beszélőképeségű, nagyszerű pap, akinek már akkor megjósolták, hogy mint kardinális, vagy bibornok fogja pályáját bevégezni. Egy városban laktunk, főnntartottuk jó barátságunkat s mégis engem is egészen meglepett a hír: Karl egy szép napon ledobta a reverendát és a szomszéd városkából megszőktetett egy leányt, aki azt mondják, szép, különösen gyönyörű volt.

Magához térve első zavarából, a régi szeretettel ölelt magához és csakhamar hosszú, mély beszélgetésbe mélyedve ültünk egymás mellett.

— Ő szeretett engem — fejezte be barátom története elbeszélését — és mindenről megfeledkezve, főnntartás nélkül dobta magát karjaimba... Szép volt, ellenállhatatlanul szép és... és te hiszen tudod... először éreztem reszkető kezeim nőt, finom tenyeret, lágy karokat, ruganyos melleket... úgy éreztem, megtaláltam valamit, amit elvesztettem és úgy éreztem, összeforradok azokkal az ajkakkal, mellekkel, karokkal... beletartam fejemet a keblébe és sirva ujjongtam a gyönyörűségtől... ember azt nem értheti, mi ment bennem

végbe, ember föl nem foghatja: hogy meg kellett tennem... érted: meg kellett tennem...

Elhallgatott.

Némán néztem magam elé. Egy pillanatig még meg akartam kérdezni, de mégis magyarázza meg bővebben ezt az óriási átváltozást, mely Isten fölként szolgájából üldözött és megvetett leányszöktetőt csinált, miért: kellett megtennie, de hallgattam. Tudtam, éreztem, akármeddig is beszél, ez oly valami, amit én nem tudok megérteni, nem érthetek meg.

Közben észre sem vettük, telt az idő s hirtelen ijedten ugrottam föl mellőle.

— Bocsáss meg, de már nagyon későre jár, estére már fönnt akarok lenni a menedékháznál és nem szeretném, ha utközben sötétedne rám.

Kikisért a kunyhó elé s a hegyerincen tova futó szürkés sávra mutatott.

— Menj csak itt egyenesen állandóan ezen az ösvényen, két, két és félóra múlva ott leszel, éppen napnyugatkor...

Elbucsuztam s közben kérdő tekintettel néztem körül. Elértette tekintetemet.

— A feleségemet keresed? Nincs itt. Tejet vitt a menedékházba, azt hiszem utközben találkozni fogtok...

Egyenletes turistatempóban indultam el s olykor-olykor hátranézve még sokáig láttam őt állani mozdulatlanul, magasan és keményen a küszöbén, mint egy szobor.

Egy kanyarodónál azonban eltűnt az egész kunyhó és én meggyorsított léptekkel haladtam tovább. Köröskörül mély csend volt, mintha még a természet is visszatartotta volna lélekzetét. Nem volt sehol egy élő lény, sem madár, sem állat, éppen azért rögtön szemembe tűnt az az alak, amely most hirtelen föltűnt velem szemben, mintegy kétszáz lépésnyire, előbukkanva a sziklák mögül, amelyekbe az ut itt beleveszett.

Nő volt. A fején egy cserépedényt vitt, amelyet fölemelt jobbkezevel tartott. Ezáltal a telt és mégis karcsu alak ünnepélyes tartást vett föl, hogy valamilyen különös megvillanás cikázott át bennem.

Egyre közeledett. És mintha mind jobban megnőtt volna. Láttam magasan feltűzött szoknyáját, láttam,

amint minden lépésénél kibukik alóla gömbölyű, hamvasan hófehér, meztelen térde, láttam meztelen vállát és karját, kerek, halkan duzzadó mellét és amikor mellém ért a szűk ösvényen, félreálltam az utból és tiszteletteljes fejbólintással köszöntöttem.

Tudtam, ő az: barátom felesége.

A lemenni készülő nap narancs-sárga fénye szivárványszínekben csillogtatta bronzvörös haját, szelíd arcán két halványvörös rózsza égett.

Terhe miatt csak alig észrevehetően fogadta köszönésemet és miközben arca előrenéző maradt, mindkét szemét felém fordította.

Arcára büszke, öntudatos mosoly siklott, szempillái alól pedig, mintha különös szikrák pattogtak volna felém és nem tudtam miért, talán mert az előbb annyit hallottam róla: annyi szépet és jót, vagy mert a nap fényében fürödve valóságos glóriaszerű fényözönben állt előttem, de ez előtt az asszony előtt hirtelen olyan kicsinek éreztem magam. Ezek a telt, minden ígöző édességgel mellett is csaknem gunyosan megörbített ajkak tudták, velük szemben nincs, nem lehet ellentmondás, tudta, hirtelen harsogta egész lényével: ennek a nyaknak, ezeknek a vállaknak, az élet lehellestől átlélekcsített és mozgatott mellnek különös ígérete ellen nincs, nem lehet fegyver, nincs, nem lehet védelem...

Hosszasan utánanéztem és lassan, zavartan egondolkozva indultam tovább, amikor csodálatos alakja beleveszett a messziségbe.

Különös varázs ejtett meg. Mint egy átszellemülve, megbabonázva mentem tovább és egyre csak erre az asszonyra gondoltam, az élet, a szépség, a szerelmem ellenállhatatlan hívó szavára, amely belőle kiáradt.

Rágondoltam, azután a barátomra.

Arra, amit mondott és amit én nem értem meg. Magam előtt láttam, amint széken előre hajolva sápadt fényben, égő arccal, imbolygó árnyékos tekintettel, izzó, szenvedélyes hangon ismételte: meg kellett tennem, meg kellett tennem...

Akkor nem értettem, de most már érttem, megérttem...

3 nap alatt eltűntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-zappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Jugoszláviai olvasóinkhoz!

Értesítjük Jugoszlávia területén levő összes olvasóinkat, hogy a most megjelent

Egy színésznő emlékiratai

című nagy, illusztrált könyvet jugoszláviai főbizományosunk útján is megrendelhetik, aki azt utánvét mellett küldi.

Mindazok tehát, akik lapunk múlt heti számaiban e helyen hirdetett könyvet meg akarják rendelni, szíveskedjenek eme megrendelésüket levelezőlapon az alábbi címre megtenni:

**Medjunarodni Prometni Novinski i Ogl.
Zavod, D. D. Podružnica,
Subotica, 2.**

A könyv illusztrációkkal együtt 600 Lei, azaz 210 Dinár.
210 Dinár utánvét mellett főbizományosunk a könyvet bárkinek megküldi.

Egy színésznő emlékiratai

című könyv 64 oldalon jelent meg, 9 darab a szöveghez teljesen hasonló illusztrációval, három színben nyomott fedőlappal. Magánkiadás, csak előzetes rendelésre készült.

„Tries“ cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
sitése).

Fratii Györfly Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rékási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Vizumokat és más meg- bizásokat Bukarestbe 36 óra alatt elintéző PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

OLASZ- ORSZÁGI

olvasóink figyelmét felhív-
juk, hogy lapunk bármelyik
régebbi számát
a kiadóhivatal 1 lira 50 cent
kedvezményes
áron portómentesen szállit-
ja. Ugyancsak megrendelhe-
tő a kiadóhivatalban lapunk
1926 és 1927 évi
teljesévfolyama

a fenti kedvezményes árbán, kö-
tetenként 78 líráért. A két kötet
egyszerre megrendelve 140 líra.

Majthényi Károly

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilánszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a
kiadóhivatalnak és kér-
jen bibliofil könyvek-
ről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről meg-
felelő portó csatolandó.

Rádió-készülékek

erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Érdeklődők úgy a készülékekre,
mint az engedélyre vonatkozólag
díjtalanul kapnak felvilágosítást.

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Lliomtej-zappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Haját, szakállát „Glóriával“

a hajfestékek ki-
rálynőjével fesse.
Rögtön fest bar-
nára és feketére.
Garantáltan tar-
tós és ártalmat-
lan. Egy doboz
hajfestéket uta-
sitással és még 9 darab hasznos és szüksé-
ges piperecikkkel együtt **csak 345 lelért**

franko utánvétellel küldök. A mellékelt 9
darab piperecikk a következő: 1.) Egy üveg
Dr. Lassar-féle folyékony Kátrány Hajmosó-
szer festés előtti mosásra. 2.) és 3.) Két haj-
festő kefe. 4.) Egy hajfestő fésű. 5.) Egy drb.
Kátrányszappan festés utáni mosásra. 6.) Egy
üveg folyékony Brillantin a festett hajnak.
8.) Egy hajfestő tálcika. 9.) Egy utasítás haj-
ápolás, arcápolás, kéz- és testápolásról.

Beretva- apparátus

finoman ezüstözve,
nikkel etuiben, be-
lül bársonyozva és
még 9 darab hasz-
nos és szükséges
piperecikkkel együtt

csak 165 lelért küldök franko
utánvétellel; és pedig még: 1.
Egy borotválkozó ecset. 2. Egy
borotválkozó rud-zappant. —
3. Egy nickelezett borotválkozó
csésze. 4. Egy borotválkozó pen-
ge. 5. Egy timsó. 6. Egy vér-
elállító stiftet. 7. Egy parfumi-
rozott puder. 8. Egy üveg L'ori-
gan Kölnviz. 9. Egy körömkfe.

Kövérséget

bármely testrészeben köny-
nyen és diétazavarás nél-
kül távolíthatja el a „Dop-
pelroll'er“-rel való ötperces
napenkénti reggeli és esti
önmassageval. Egy appa-
rátus és még 9 drb. szük-
séges és hasznos pipere-
cikkkel együtt **csak 590**
lei, küldöm franko után-
vét mellett a következőket még: 1. Egy fi-
nom arczsappan. 2. Egy finom arctisztító
Solution zsiros vagy száraz arcnak. 3. Egy
finom nappali arckrémet. 4. Egy finom éjjeli
arckrémet. 5. Egy finom pudert. 6. Egy
L'origan Kölnviz. 7. Egy ajakrouge. 8. Egy
finom arcrouge. 9. Egy utasítás a hajápolás-
ról, arcápolásról, kéz- és testápolásról.

Nicolin-nál Magazin „Parisienne“ Timișoara I., Strada Avram Iancu 4.